

Nr. 31

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

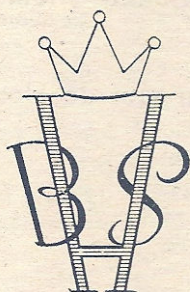
DE VERVLOEKTE DIAMANT

JOHN TEMPLAR

Belevenissen van een gentleman-avonturier

DE VERVLOEKTE DIAMANT Nr. 31

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 - TEL. 32540
AMSTERDAM

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - VAN HERSTEENSTR. 5 - TEL. 95895

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is verschenen en nog beperkt verkrijgbaar :

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant

In voorbereiding :

- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet

Abonnementsprijs : voor 6 mnd. (12 nrs.) f 4.—; voor 1 jaar (24 nrs.) f 7.75

Bij vooruitbetaling. Franco toezending per post.

voor België respectievelijk voor 6 mnd. 70 franc, voor 1 jaar 130 franc.

HOOFDSTUK I.

Waarin blijkt hoe de oude Boedha iets uit zijn voorhoofd mist, en moord en zelfmoord als twee congruente begrippen kunnen worden beschouwd.

— Kijk daar eens, je zou zweren, dat er een lijk op straat ligt, zei Angelo Bornosi, agent van politie te Rome, tot een collega.

Op een afstand van nog geen twee meter van de beide mannen lag het roerloze lichaam van een vrouw, omringd door een grote plas geronnen bloed. Ze stierf op het asfalt voor het perceel No. 35 in de Via Gasparri.

Toen de agenten zich over haar heenbogen zagen zij, dat haar schedel en rugwervel geheel verbrijzeld waren. En nog twee uren later vernam men, dat dit vreselijk verminkte lijk niemand minder was geweest dan Prinses Nadia Arzov. Zij was het jongste slachtoffer van de „vervloekte diamant“, ook wel bekend onder de naam „Arzov-diamant“.

***

Diezelfde avond brachten de Romaanse bladen het nieuws van de ramp met grote, vette koppen, waaronder zeer uitgebreide verslagen, veronderstellingen en insinuaties.

Iemand, die zich zeer bijzonder voor dit geval interesseerde was John Templar. Hij zat temidden van zijn vrienden, Maryse Choisy, Charles Houston en diens vrouw Ophelia, in de ruime salon van hun appartementen in het Imperial Hotel. Even nam hij zijn glas in de hand, nipte van de cocktail, en verdiepte zich dan weer in de sensationele lectuur van het avondblad. Toen hij het gehele artikel gelezen had, legde hij de krant op zijn knieën en staarde een ogenblik naar zijn vrienden.

— Een vreemd geval, jongens, zei hij, zijn vingertoppen tegen elkaar plaatsend.

— Bedoel je dat lijk in de Via Gasparri? vroeg Ophelia.

— Ja. De kranten maken er nogal ophef van. Luister maar eens, dan zal ik het jullie in het Engels voorlezen:

„Hedenochtend ontdekten twee dienstdoende agenten van politie op het asfalt van de Via Gasparri voor nummer 35 het lijk van een jonge vrouw. De schedel en de rugwervel van het slachtoffer waren volkomen verbrijzeld waardoor de dood dadelijk is ingetreden. Onmiddellijk na het onderzoek kwam de politie tot de conclusie, dat zij hier te maken heeft met een geval van zelfmoord. Het slachtoffer is Prinses Nadia Arzov, die een einde aan haar leven heeft gemaakt door zich

uit een venster van de vijfde verdieping te werpen.

Prinses Nadia Arzov was de laatste vertegenwoordigster van de beroemde Russische prinselijke familie van dezelfde naam. Zij was kortelings in het huwelijk getreden met de bekende Italiaanse juwelier Signor Fernando Tori, die zich momenteel voor zaken in Antwerpen bevindt.

Zenuwzwakte, krankzinnigheid, wanhoop? Wat is de drijfveer van deze alleszins onverwachte zelfmoord?

De huisvrienden van het slachtoffer verklaarden, dat de prinses inderdaad aan zenuwzwakte lijdende was en dat haar zwaar-moedigheid aanzienlijk was verergerd tengevolge van een kankerabces aan het rechterbeen. Maar men heeft geen rekening gehouden met een andere factor — van wetenschappelijk en medisch standpunt bezien uiteraard van ondergeschikt belang — die de uiteindelijke beweegreden heeft kunnen zijn van deze dramatische zelfmoord. Volgens enkele ingewijden zou de prinses gestorven zijn omdat zij in het bezit was van de „Vervloekte Diamant“. Trouwens, drie weken geleden pleegde een voormalige eigenares van deze edelsteen, Prinses Galitzine Baryatinsky, kort nadat zij de steen verkocht had, eveneens in Rome zelfmoord, precies op dezelfde manier: door uit het venster van een hooggelegen verdieping te springen.

— Mijn meesteres, zo verklaarde een bediende van Nadia Arzov, wist, dat deze diamant haar ongeluk brengen zou, want al diegenen, die hem in hun bezit hebben gehad, zijn een gewelddadige dood gestorven.

Wij kunnen natuurlijk van mening zijn, dat deze legende in de geest van Nadia Arzov een obsessie gecreëerd heeft, doch hoe het ook zij, deze legende werd in ieder geval voor de zoveelste maal duidelijk bewaarheid door de dood van de prinses“.

Templar vouwde de krant voor de tweede maal dicht en keek een ogenblik de kring rond.

— Is het een beroemde diamant, John? vroeg Charles belangstellend.

— Ja, antwoordde de gentleman-avonturier. De Arzov-diamant is even beroemd als de Hangende Tuinen van Babylon.

— Vreemd, vond Charles, ik had er nog nooit van gehoord.

— Als het jullie interesseert wil ik je in het kort wel de geschiedenis van deze steen verhalen. De tragische geschiedenis van de „Vervloekte Diamant“ — die oorspronkelijk

195 karaat woog — begon precies.... eens even kijken.... 307 jaar geleden. Een Franse ontdekkingsreiziger, Berulin genaamd, betrad bij zijn aankomst te Pondichery in India een Boeddhistische tempel. Zijn ogen bleven als gehypnotiseerd gericht op een steen, die in het voorhoofd van een reusachtig Boeddha-beeld gevat was. Het was een prachtige steen, die als een hemels vuur schitterde in de Egyptische duisternis van de tempel. Berulin bleef uren achtereen voor het beeld staan, zijn ogen onafgebroken op de betoverende steen gericht, en eindelijk maakte zich een idéefixe van hem meester: zich het juweel toe te eigenen.

Iedere nacht droomde hij er van. Iedere nacht op hetzelfde uur, drie uur in de morgen, verscheen de steen verblindend en fascinerend voor zijn geest. Berulin bezwoor zich de steen toe te eigenen. Maar de tempel werd streng bewaakt. En om zijn doel te bereiken ging de vooruitstrevende Fransman tot het Boeddhistische geloof over. Vijf jaren later werd hij de bewaker van de tempel, eindelijk, na zo veel geduld, na zo lang wachten. En op zekere nacht klom Berulin op de knieën van de Boeddha en rukte de diamant uit het voorhoofd van het heiligenbeeld. Dezelfde avond nog verliet hij India met het voornemen er nooit meer terug te komen. En dit voornemen werd verwerkelijkt, want tien dagen later werd hij op geheimzinnige wijze vermoord aan boord van het schip, dat hem naar Europa zou brengen. Vanzelfsprekend rijst nu onmiddellijk de vraag wat er met de steen gebeurde na Berulin's dood. Precies is dit niet bekend, doch verscheidene jaren later werd de diamant, langs wegen, die tot op de dag van heden onbekend zijn gebleven, gekocht door Catharina van Rusland. De keizerin aller Russen gaf hem ten geschenke aan haar toenmalige minnaar, Prins Arzov. Drie maanden na ontvangst van het juweel werd Prins Arzov door de Keizerlijke Garde vermoord.

Sedertdien ging de „Vervloekte Diamant“ van hand tot hand, dood zaaiend op zijn weg, overal waar hij kwam. De steen verliet Rusland. Na enkele tientallen jaren verliet hij zelfs Europa om naar Amerika over te steken en overal stierf de man of de vrouw, die de steen bezat, een geweldadige dood, die door geheimzinnigheid omringd was. Op zekere dag kwam de edelsteen in handen van een zekere Bruner, een Hamburgs juwelier. Bruner, die afgeschrikt werd door de vloek, die de verblindende steen volgde, verdeelde

hem in veertien fragmenten. Doch de noodlottige macht werd alleen maar verveelvuldigd en ieder der veertien stenen ging voort onheil en dood te zaaien. In de Verenigde Staten stierven in de tijd van drie jaren alle drie de eigenaars van de Arzov-diamant, ieder binnen een jaar na de koop. In Europa zijn de laatste slachtoffers van de diamant, zoals we reeds weten, Prinses Galitzine Baryatinsky en Prinses Nadia Arzov, die beiden in Rome zelfmoord pleegden.

— Ik vind het maar een vreemde geschiedenis, begon Maryse nu, en als je het me eerlijk vraagt hecht ik er niet veel waarde aan.

— Dat moet je niet zeggen; Maryse, verdedigde John zijn stelling. Ik ben zeer zeker niet bijgelovig, doch we zullen moeten erkennen, dat er nu eenmaal krachten en machten in de wereld zijn, waarvan wij het bestaan ten ene male niet kennen. Ik zou wel eens willen weten, wat er met mij zou gebeuren indien ik die Arzov-diamant in mijn bezit had.

— John, riep Charley enigszins verschrikt uit, je wilt toch niet zeggen, dat je van plan bent die steen te.... te stelen....

— En als ik dat nu toevallig wel eens van plan zou zijn?

— Maar dat is krankzinnig, John, probeerde Charles zijn vriend tegen te houden. Een steen, die juist op dit ogenblik in het middelpunt der belangstelling staat, en die bovendien door en gewis noodlot achtervolgd wordt. Zet in vredesnaam, dat idiote voornemen uit je hoofd, John. Waar bevindt die diamant zich eigenlijk op dit ogenblik?

— Je zult het misschien vreemd vinden, doch de politie heeft er beslag op gelegd. De Arzov-diamant bevond zich in de safe van de Banco Commerciale Romano, doch de Criminele Recherche heeft de directie opdracht gegeven het juweel tijdelijk af te willen staan in verband met het lopend onderzoek. Ik las dit in een klein berichtje op één der binnenpagina's. En het vreemdste van het geval is, dat de steen tijdens de lijkschouwing getoond zal worden aan een aantal medici op ieder gebied, die zullen moeten verklaren, dat de steen geen enkele wetenschappelijk te bewijzen invloed kan uit oefenen op het menselijk zenuwgestel.

— Stop maar, John, onderbrak Charley zijn vriend. Ik voel al lang waar jij heen wilt. De Arzov-diamant wordt tijdens de lijkschouwing getoond, er zullen eens aantal geneesheren bij aanwezig zijn.... en als ik me niet vergis ben jij ook medicus. Dus gaat John

Templar ter lijschouwing om vast te stellen, dat de diamant geen wetenschappelijk te bewijzen invloed op het menselijk organisme kan uitoefenen, en neemt en passant de diamant mee naar huis om deze tegen een billijke prijs van de hand té doen. Dat is toch je plan niet waar?

— Ik kan John's voornemen volkomen begrijpen, mengde Ophelia zich in het gesprek. Hoe lang is het al weer geleden, dat de alom gevreesde John Templar weer eens van zich deed spreken? Diamanten en dergelijke kostbaarheden hadden altijd zijn voorliefde.

— Ophelia, riep Charles zijn jonge echtgenote vermanend toe, moet ik hieruit opmaken, dat jij met John's voornemen accoord gaat?

— Hoho, lieve Charley, ik heb alleen maar gezegd, dat ik zijn standpunt kan begrijpen. En laten we er in vredesnaam geen ruzie over maken. Je weet evengoed als iedereen van ons vieren, dat John's voorstellen aanvanke-lijk altijd tegenstand van jouw zijde onder-vonden, doch dat ze uiteindelijk toch maar ten uitvoer werden gelegd.

— En ik blijf er op tegen, hield Charles vol.

Ditmaal was het Maryse Choisy, de intieme vriendin van de gentleman-avonturier, die John te hulp kwam.

— Vind je het niet beter, Charles, dat we John eerst gelegenheid geven ons te vertellen of zijn plannen inderdaad in overeenstemming zijn met jouw vermoedens? En als dit zo zijn mocht, laat John ons dan rustig zijn plannen voorleggen, in alle bijzonderheden. Eerst dan is het ogenblik gekomen om met bezwaren voor de dag te komen en vast te stellen of het plan al dan niet door gaat en ik moet bekennen, dat enige sensatie mij werkelijk niet onwelkom zou zijn.

Charles gaf geen antwoord meer, hetgeen waarschijnlijk het verstandigst in zijn positie was. Hij staarde naar de punten van zijn schoenen en trommelde een beetje geërgerd met zijn vingers op de leunig van de stoel. John daarentegen was tijdens dit inleidend dispuut volkomen kalm gebleven en had niet zonder vermaak de pro's en contra's zitten aanhoren.

— Mag ik nu eindelijk ook eens iets zeggen, verbrak hij plotseling de ingevallen stilte. Ik vind wel, dat jullie allemaal erg op de dingen vooruitlopen. Heb ik iets gezegd over het stelen van de Arzov-diamant?

— Neen, maar we weten drommels goed wat het betekent wanneer jouw gedachten zich met een kostbaar juweel gaan bezig

houden, viel Charles hem opgewonden in de rede. John, wees toch redelijk, en gebruik de tijd, die we in Italië doorbrengen voor ontspanning. Vandaag of morgen gaan we naar Londen terug en krijgen we gelegenheid voldoende, om ons hart op te halen aan allerlei avontuurlijke uitpattingen. En ik meen me toch te herinneren, dat wij nog geen week geleden betrokken waren in een alleszins opwindend avontuur.¹⁾

John Templar had zijn vriend zwijgend en strak aan zitten kijken en voelde onwillekeurig hoe hij langzaam begon te winnen. Maar hij was zich er tevens van bewust, dat Charles de volle waarheid had gesproken, toen hij hem er van beschuldigde plannen te hebben gesmeed om de Arzov-diamant te stelen. Na de jongste oorlog had het kostbare juweel verscheidene malen van zich doen spreken, zij het steeds in verband met een tragische dood van de eigenaar, welke men toeschreef aan de geheimzinnige macht van de diamant, welke honderden jaren geleden door middel van heiligschennis was ontvreemd uit een Boeddhistische tempel. Was het dan zo verwonderlijk, dat de Grote Avonturier, de niets vrezende en allesoverwinnende gentleman-inbreker reeds jarenlang met het plan rondliep om de Arzov-diamant te stelen. Het was dan ook alsof er een elektrische schok van hoog voltage door zijn lichaam was geschoten toen hij een uur geleden de vette koppen in de Romaanse avondbladen zag, welke de dood van Prinses Nadia Arzov aankondigden. Een afgrijselijke, bloederige dood, welke de vervloekte diamant op zijn geweten zou hebben. Was het dan werkelijk zo bevreemdend, dat de avonturier onmiddellijk het voornemen had gekoesterd om Rome niet eerder te verlaten voor hij zich in het bezit wist van de onheilbrengende steen?

— Charley, vervolgde Templar na een ogenblik van drukkende stilte, je had inderdaad gelijk toen je beweerde, dat ik mij vorgenommen had de Arzov-diamant te stelen. En dat ben ik nog steeds van plan. Niemand, noch jij, noch Maryse of Ophelia kunnen mij weerhouden dit te doen. Jarenlang heb ik met dit plan rondgelopen, maandenlang heb ik in alle stilte gepiekerd over de wijze waarop ik mijn plan ten uitvoer zou kunnen leggen, en vandaag geheel plotseling, zonder dat ik er ook maar enigszins op bedacht was, wordt mij de Arzov-diamant als het ware in de schoot geworpen. Je kunt toch niet verlangen,

¹⁾ Zie nr. 30: Nacht in San-Remo.

Charley, dat ik deze geboden kans onbenut laat?

Charles Houston zuchtte diep en haalde de schouders op.

— Ik geef het op, John. Ik had moeten weten, dat het geen zin heeft om te proberen jou van een eenmaal genomen voornemen af te brengen. Kom maar voor de dag met je plan en laten we het gezamenlijk bespreken.

John Templar's gezicht ontplooidde zich langzaam en een flauwe glimlach speelde om zijn wilskrachtige lippen.

— Luister goed, zij hij, terwijl hij zijn fauteuil iets dichtër naar het tafeltje toetrok en zich zelf wat meer naar voren boog.

John Templar sprak ongeveer een uur aan één stuk door. Rustig, duidelijk en met overredingskracht en toen hij aan het einde van zijn uiteenzetting was gekomen, was er niemand, die de invallende stilte durfde te verbreken. Alle aanwezigen waren aangegrepen door de grote emotie, welke het op til zijnde avontuur had teweeggebracht, en andermaal doordrongen van het buitengewone intellect, waarmede de gentleman-avonturier zijn plannen had uitgewerkt.

***

Toen Fernando Tori geboren werd betekende dit niet slechts een nieuw leven meer op deze aarde, doch tevens werd op dat gedenkwaardige ogenblik een nieuwe eeuw ingeluid. Want de kleine Tori aanschouwde het eerste levenslicht juist op het moment waarop de duizenden kerkklokken in geheel Italië het jaar 1900 inluiden. Fernando's moeder, die met een matbleek gezicht ergens in de donkere, van ieder daglicht verstoken kamer lag te lijden, was maar matig verheugd met de geboorte van de nieuwe wereldburger. Het was haar vierde; vier jongens, en ieder kind had een andere vader, welke de kinderen zelf nooit zouden zien en de moeder zich niet meer herinnerde. Kortom, Fernando werd door zijn drie broertjes slechts als een concurrent beschouwd, die straks zou moeten delen in de korsten brood en kleine hoeveelheden koude spaghetti, welke de moeder met veel moeite op tafel bracht.

Fernando Tori sleet zijn eerste levensjaren in het vuil van dat smerige dakkamertje, ergens in één der vele sloppen van het oude, romantische Florence. Hij leerde op eigen benen staan, letterlijk en figuurlijk, en de enige, die zich het lot van de kleine jongen aantrok, was Signora Valmi, de buurvrouw van de vierde etage. Toen Fernando een jaar of vijf was, nam zij de jongen mee naar het grote

huis aan de Via Sebastiani, waar zij in een klein, gezellig kamertje verstellwerk verrichtte voor de oude, grijze dame, die even rijk als menslievend was. De oude dame met het spierwitte haar had schik in de kleine Fernando. Hij was een aardig, vriendelijk en bijzonder intelligent kereltje. Zijn zwarte oogjes fonkelden bij het zien van ieder aantrekkelijk voorwerp, zoals hij er ieder minuut van de dag één ontdekte in het grote herenhuis. Signora di Como, de oude dame in kwestie, begon zich steeds meer te interesseren voor de kleine Fernando. Zij speelde met hem, las hem voor uit oude, vergeelde boeken, of las hem de vertelsels van Perrault voor. En Signora Valmi zat gebogen over haar naaimachine, voldaan over het feit, dat ze Fernando enkele dagen per week in een andere omgeving kon laten leven. Een omgeving, waar vrede en reinheid heerste, waar het kind omgeven werd door de liefde van een vrouw, die zelf kinderen had en wist wat kinderen toekomt.

Fernando Tori groeide op, deels in de donkere kamer van zijn moeder, deels op straat, spelend tussen oude kisten en vaten, joelend met de jongens uit de buurt, doch minstens de helft van zijn jeugd bracht hij door in de warme omgeving van Signora di Come, ontvankelijk voor al het goede en wijze, wat zij hem trachtte bij te brengen.

Fernando Tori ging goed gekleed en bezocht goede scholen, hij leerde ijverig, maakte vele vrienden uit de beste milieus en werd een geziene gast op jeugd-partijtjes. Op zeventienjarige leeftijd stuurde Signora di Como hem naar de Universiteit in Rome, waar hij Handelssociologie ging studeren. Hij was zeer intelligent en bleef dit tot aan de dag van zijn promotie. De volgende dag, toen hij wakker werd met een zware hoofdpijn en een gevoel, dat men het eenvoudigst kan omschrijven met het woord "kater", werd hem een functie aangeboden in het beroemde Romaanse juweliersbedrijf van Bandi & Vestamiglia in de Via Bellarona. Fernando, die opgegroeid was tot een beschaafde knappe en charmante jongeman, verwierf zich aldra een naam in de diamantwereld. Hij werkte hard, kocht en verkocht en werd na enkele jaren aangesteld tot directeur van het bedrijf. Doch Fernando, die ondanks zijn vele goede eigenschappen een uiterst baatzuchtig mens was, hunkerde naar roem en rijkdom. Het geld stroomde bij hem binnen, weelde omringde hem van alle zijden, vrouwen uit de hoogste kringen sloegen hun ogen neer, wanneer hij in hun richting keek, doch Fer-

nando wenste een vrouw uit de allerhoogste society, een barones of een hertogin.

Totdat hij prinses Nadia Arzov ontmoette, de laatste nakomeling van een oud Russisch prinselijk geslacht. Hij trouwde haar na een korte, vurige episode van hartstocht en ontdekte reeds enkele weken na zijn huwelijk, dat hij haar naam en titel getrouwd had, doch niet haar wezen.

Deze Fernando Tori staarde in gedachten uit 't kleine raampje van 't speciale vliegtuig, dat hij in Brussel gecharteerd had om hem naar Rome terug te brengen. De tijding van het plotseling overlijden van zijn echtgenote had hem geschokt, doch was niet in staat geweest enig gevoel van verdriet bij hem op te wekken. Naast hem zat Nina Ricci, zijn bekoorlijke en intelligente secretaresse, die hem op al zijn reizen vergezelde, en zelfs op bepaalde tijden de plaats van zijn echtgenote placht in te nemen.

De jonge Nina diende haar patroon als een slavin, die geheel was overgeleverd aan de macht, waarmede hij haar gevangen hield. Ze stond volkomen onder zijn invloed, aangehouden door zijn charmante manieren, zijn brede, verleidelijke glimlach en zijn roem en geld. Nina was verliefd op haar patroon geworden, nog voordat hij haar als secretaresse had aangesteld, en ze wist, dat Fernando niet geheel onverschillig stond tegenover haar gevoelens.

— Fernando, zei ze zachtjes, hem even aanstotend, waar zit je aan te denken? Heb je verdriet over de dood van je vrouw?

Fernando draaide zich naar haar toe en glimlachte wrang. Hij greep haar blanke hand en staarde naar de fonkelende brilliant, die één van haar slanke vingers sierde.

— Nina, fluisterde hij, ieder verdriet, dat een man zou kunnen voelen moet onmiddellijk teruggedrongen worden, wanneer hij de onmetelijke schoonheid ziet van een steen als die, welke jij aan je vinger draagt. Iedere facet straalt als een verzengend vuur, dat in één seconde je gehele gemoedsgesteldheid verschroeit en al je belangstelling opeist. Nina, die steen, die jouw blanke vinger siert, is voor mij op dit ogenblik van veel meer waarde dan het geld, dat ik er enkele dagen geleden voor betaalde. Tien, honderd maal zoveel, Nina. Kun je dat begrijpen?

— Neen, Fernando, ik begrijp je niet. Misschien komt het omdat ik slechts de handelswaarde van een diamant weet te waarderen. Ik zie niet datgene, wat jij in een steen weet te ontdekken. Vergeef me, Fernando, maar

soms kan ik je werkelijk niet begrijpen. Waarom doet deze steen al je verdriet vergeten?

Fernando schudde meewarig het hoofd.

— Ik heb geen verdriet, Nina.... althans niet over de dood van mijn vrouw. Je weet, dat ik niet van haar hield, zoals ik bij mijn huwelijk dacht te doen. Ik geloof, dat ik van haar hield door een diamant, welke haar naam droeg en die honderden jaren oud moet zijn. Heb je wel eens gehoord van de Arzov-diamant? Welnu, deze steen behoorde jarenlang toe aan haar voorouders, hij droeg dezelfde naam als zij, en dat deed mij geloof ik besluiten haar te trouwen. De Arzov-diamant behoorde op dat ogenblik toe aan Prinses Galitzine Baryatinsky en nog niet zo lang geleden wist ik de prinses er toe te bewegen de steen aan mij te verkopen. Ik kocht hem, Nina, en gaf hem aan Nadia.... aan mijn vrouw.... omdat ik wist, dat ik Nadia slechts zou kunnen beminnen indien zij de diamant droeg. Ik wist echter ook dat er een legende aan de steen verbonden was, volgens welke iedere eigenaar van het juweel bij de koop zijn doodvonnis tekent. Toen ik Nadia de steen schonk, veroordeelde ik haar tegen wil en dank ter dood.... vanmorgen of vannacht heeft ze zich uit het raam van haar slaapkamer geworpen.

— Maar je vrouw was reeds geruime tijd zenuwziek. En dat is volgens mij de oorzaak van haar zelfmoord. Je gelooft toch niet werkelijk, Fernando, dat een diamant, hoe schoon hij ook mag zijn, in staat is iemands zenuwgestel in de war te brengen en tot een misdaad aan te zetten.

— Als je het me eerlijk vraagt geloof ik dat wel, Nina. Of laat ik me liever wat duidelijker uitdrukken. Het is niet zo zeer de diamant als wel die vervloekte legende, die voor een daad van moord of zelfmoord verantwoordelijk is. Het verhaal, als zou de Arzov-diamant ongeluk brengen aan de eigenaar, berust eenvoudig op fantasie. Doch zoals je weet zijn er nu eenmaal zowel mannen als vrouwen met een uiterst teer gevoel, hetwelk ontvankelijk is voor iedere inwerking van buiten. Toen ik Nadia dan ook de diamant gaf, nam zij deze — de legende kennende — met bevende hand aan. Ze werd op dat moment bevangen door de schoonheid van het juweel, doch tegelijkertijd ook door de macht van de legende. Ze was er op dat ogenblik stellig van overtuigd, dat ze tengevolge van de diamant zou sterven. Dit werd een obsessie bij haar, ze dacht aan niets anders meer

dan aan het moment waarop de invloed zijn hoogtepunt zou bereiken en zij, hetzij vermoord zou worden dan wel zelfmoord zou plegen. Het eerste wilde ze niet en daarom wierp ze zich vanochtend uit het raam met het ons bekende noodlottige gevolg.

— Wist jij, Fernando, toen je je vrouw die diamant gaf, dat dit haar dood zou betekenen? vroeg Nina langzaam en bijna onhoorbaar.

— Ja, Nina. Dat wist ik. Dat was ook de reden waarom ik hem gaf....

— Maar.... Fernando.... dan heb je.... haar.... eigenlijk.... vermoord....

— Ja, dat weet ik. Moreel gesproken heb ik dat gedaan, doch voor de wet gaat die theorie niet op. Toen Nadia uit het raam sprong zaten wij in Antwerpen.

— Fernando, zei Nina plotseling met een vreemde klank in haar stem, waarom wilde je je van je vrouw ontdoen?

— Omdat ik geen twee vrouwen lief kan hebben, Nina. Begrijp je dat dan niet? Ik was met Nadia getrouwd, en ik moest haar dus — althans voor het oog van de wereld — beminnen. Doch in werkelijkheid hield ik van jou. Er was dus geen plaats voor jullie beiden in mijn leven. Eén moest er verdwijnen, teneinde mij de rust en kalmte terug te geven, waarna ik sedert mijn huwelijk zo heb gehunkerd.

— En als je tijdens onze verhouding meer van je vrouw was gaan houden dan van mij? Had je mij dan die Arzov-diamant misschien gegeven?

Fernando Tori gaf geen antwoord en staarde weer door het kleine raampje naar de dikke, grauwe wolken, die als een dik tapijt van vuile sneeuw onder het vliegtuig hing.

— Neen, Nina. Ik had dit niet hoeven te doen, omdat ik niet met je getrouwd was.

— Maar zoeven vertelde je me, dat je je vrouw die diamant gaf omdat je slechts dan van haar zou kunnen houden houden. Was dat waar?

— Ja, dat was de waarheid. Maar jij zult dat nimmer kunnen begrijpen, Nina. Kom, laten we over iets anders spreken. Verdiep je niet in allerlei ingewikkelde, psychologische problemen. Je bent jong, evenals ik, laten we trachten iets van ons leven te maken.

— Wat ben je van plan met de steen te doen, Fernando? vroeg Nina.

— Ik zou er jou gelukkig mee willen zien, Nina, luidde het abrupte antwoord. Neen, neen, zeg nog niets. Je weet, dat ik er van overtuigd ben, dat er helemaal geen magi-

sche kracht achter die steen schuilt. Jij hebt dat verhaaltje nimmer geloofd, zoals ik gemerkt heb. Wat voor bezwaar heb je er tegen om de Arzov-diamant als.... als huwelijks-geschenk van mij te aanvaarden. Draag hem, geef er ruchtbaarheid aan.... en ik zal hierdoor bewijzen, dat de legende van de „Vervloekte Diamant“ op nonsens berust en geen enkele waarde bezit.

— Vind je het geen gebrek aan piëteit, Fernando, dat je nu reeds over een nieuw huwelijk spreekt terwijl je vrouw nog boven de grond staat? Je weet, dat ik zeer veel van je houd, dat ik alles zou willen doen om jou gelukkig te maken en dat ik bereid ben om met je te trouwen, desnoods vandaag nog. Doch laten we voor het oog van de wereld ons gedrag aan de omstandigheden aanpassen en geruime tijd de vereiste soberheid aan de dag leggen. Niemand hoeft te weten, dat de steen voor ons huwelijk reeds gelegd was toen jouw vrouw nog leefde. We zijn nog jong, heb je zoeven zelf gezegd niet waar? Laten we dan een half jaar of negen maanden wachten. Ik geloof die legende van de Arzov-diamant niet, dat weet je en wanneer je hem schenkt zal ik hem dragen wanneer je maar wilt.

Op dat ogenblik kwam één der leden van de bemanning de twee passagiers vertellen, dat men Rome naderde en verzocht hen de riemen vast te maken. Het toestel helde even naar links over en zonk dan vrij snel door het dikke wolkendek omlaag, de aarde tegemoet. Na enige ogenblikken werd het zicht helderder en kon men vaag de donkere aardoppervlakte zien. Bossen, en dorpjes, verbonden door lange witte en kronkelende wegen, die zich als smalle linten door het landschap slingerden. Onder het toestel dook dan plotseling het vliegveld van Rome op. Wit als een uitgestrekt stuk marmer lag het temidden van groene velden. Men zag duidelijk de vele vliegtuigen, die vanuit alle windstreken waren komen aanvliegen, en nu stonden te wachten op het sein van vertrek.

Fernando Tori en zijn secretaresse maakten zich gereed om het toestel te verlaten, doch Nina hield hem tegen.

— Probeer een andere uitdrukking op je gezicht te leggen, Fernando, voegde ze hem toe. Het is niet uitgesloten, dat er persfotografen staan om je op te wachten. En je zoudt toch niet willen, dat je met een brede lach om de lippen in de dagbladen verscheen, wel?

***

HOOFDSTUK II.

Waarin Dr. Pontevivo, alias John Templar, wederom met Inspecteur Gualtierri in contact komt, en deze de eetlust van de avonturier be-derft.

Een zestal doktoren hadden zich de volgende dag verenigd in de morgue van het hoofdbureau van politie te Rome. Het waren doktoren met een naam, die klonk als een klok, en enkelen van hen hadden de politie reeds verscheidene malen op afdoende wijze geassisteerd bij een moeilijke autopsie. Daar stond bij voorbeeld Dr. Eugenio Torino, hoogleraar in de medische wetenschappen aan de Romaanse Universiteit. Hij was in gesprek met Dr. Rocco, één der befaamdste neurologen van zijn tijd. Doch het waren niet slechts medici, die zich op dat tamelijk vroege uur naar de morgue van het politiebureau hadden begeven. De bijeenkomst stond onder leiding van Hoofdinspecteur Gualtierri van de Criminele Recherche, die een gesprek op gedempte toon voerde met Dr. Giacomo Pontevivo, een oud, gebogen mannetje met een weelderige spierwitte haardos en dikke borstelige wenkbrouwen. Onder het spreken, waarvoor hij zich bediende van een onduidelijk, piepend stemmetje, gesticuleerde hij hevig met beide handen en als om zijn woorden kracht bij te zetten schokte hij regelmatig met de smalle, afhangende schouders.

— Mijn collega's schijnen het nog steeds niet geheel eens te zijn, inspecteur, concludeerde hij. De doodsoorzaak staat voor mij zo vast als een paal boven water. Wat valt er nu nog te discussieren?

— Ja, mijn waarde Dr. Pontevivo, antwoordde hoofdinspecteur Gualtierri, geleerden zijn het nu eenmaal nooit eens. Dat is al alle eeuwen door zo geweest en zo zal het wel blijven ook. Maar ik moet toegeven, dat de heren wat mij betreft wel een beetje konden opschieten met hun oordeel. Ik heb nog meerdere dingen te doen. Bovendien moet straks de Arzov-diamant nog getoond worden en wie weet hoe lang daar weer over geredetwist moet worden alvorens de heren het eens zijn.

— Welnu, ik geloof, dat ze het eens zijn, inspecteur. Daar komt Dr. Torino al aan.

De bekende hoogleraar liep langzaam en statig door het kille vertrek met het lage plafond en de betonnen muren. Hij wierp in het voorbijgaan een zijdelingse blik op de baar, die gedeeltelijk achter een scherm stond

opgesteld en waarop het zwaar verminkte lichaam van wijlen Prinses Nadia Arzov rustte.

— Inspecteur Gualtierri, begon de geleerde terwijl hij voor de politieman bleef staan. Na enig heen en weer gepraat zijn wij tot een gelijkkluidend oordeel gekomen.... Het oordeel van de lijkschouwers luidt: dood door zelfmoord.... Het slachtoffer heeft zich tengevolge van een onevenwichtigheid in haar geestesgesteldheid uit het venster geworpen, waardoor het lichaam plat op de rug op het asfalt neer is geslagen. Tengevolge van deze val werden schedel en rugwervel volkomen verbrijzeld. Het slachtoffer was op slag dood.

Plotseling begon Dr. Giacomo Pontevivo heftig met de armen te zwaaien.

— Ik protesteer, riep hij nerveus uit. Het oordeel van de lijkschouwers is niet in overeenstemming met de feiten.

— Pardon? zei Dr. Torino. Wilt U beweren, collega, dat onze conclusie onjuist is?

— Inderdaad, collega Torino, antwoordde Dr. Pontevivo nijdig als een spin. Ik ben het met U eens wat betreft de doodsoorzaak, doch niet met de wijze waarop volgens U schedel en rugwervel verbrijzeld werden. Wanneer U het lijk nauwkeurig hebt onderzocht zult U hebben moeten vaststellen, dat de bovenschedel aanzienlijk dieper ingedrukt is dan de achterzijde van het hoofd, waaruit onomstotelijk blijkt, dat het lichaam van het slachtoffer niet met de rug plat op het asfalt terecht is gekomen, doch loodrecht op het hoofd. Gedurende een onderdeel van een seconde stond het lichaam op het hoofd recht-overeind en sloeg toen plat op de rug, waardoor de rugwervel verbrijzeld werd. Ware het lichaam neergekomen zoals U voor geeft dan zou het heupbekken aanzienlijk zwaarder beschadigd zijn, terwijl daar geenszins sprake van is.

Dr. Giacomo Pontevivo hield op met spreken en staarde vergenoegd de kring van geleerden rond. Hij knipperde met de kleine oogjes en schoof de stijve witte manchetten, die door het heftig gesticuleren over zijn handen waren gegleden, terug in de mouwen van zijn zwarte jas.

— Ik moet toegeven, begon Dr. Rocco, de befaamde neuroloog, dat ik een ogenblik bij deze theorie heb stilgestaan. Ik liet haar echter varen, aangezien mijn collega's een andere mening waren toegedaan en verbrijzelde rugwervels en schedels geen deel uitmaken van de neurologie.

— Wat doet het er in feite toe hoe het

lichaam precies op de straat terecht kwam, probeerde Dr. Torino zijn oordeel te verdedigen. Hoofdzaak is dat wij gezamenlijk hebben vastgesteld, dat er sprake is van zelfmoord doordat het slachtoffer zich uit een hooggelegen venster wierp, waardoor rugwervel en schedel verbrijzeld werden met als gevolg het onmiddellijk intreden van de dood.

— Ik ben het er niet mee eens, begon Dr. Pontevivo opnieuw. Een medicus dient voor alles nauwkeurig te zijn bij het vaststellen van zijn oordeel. Dit geldt evenzeer voor een diagnose als voor een autopsie. Eén verkeerde conclusie van een arts bij een diagnose, kan de dood van de patiënt ten gevolge hebben. U weet allen zeer terecht, dat wat een dokter verknoeit de grond ingaat. Mijne heren collega's, ik verzoek U dus mij te bewijzen, dat mijn oordeel onjuist is of Uw conclusie tegenover hoofdinspecteur Gualtierri te herzien.

Er werd eventjes gemompeld waarna Dr. Torino opnieuw het woord nam.

— Mijn waarde collega, zei hij, zich tot het nerveuse doktortje wendend, natuurlijk hebt U gelijk. Wij hebben niet zo zeer de wijze waarop het lichaam de aarde raakte bestudeerd alswel wat er tengevolge van de val verbrijzeld of gebroken werd. Natuurlijk herzien wij ons oordeel en wij leggen ons gaarne bij Uw conclusie neer. Zullen we thans overgaan tot de tweede acte, inspecteur Gualtierri? Het tonen van de Arzov-diamant?

Hoofdinspecteur Gualtierri knikte, zijn notitieboekje, waarin hij enkele aantekeningen had gemaakt opbergend. Hij draaide zich om en wenkte een bij de deur staande brigadier, die onmiddellijk op hem toetrad en salueerde.

— Laat de diamant binnenbrengen, Nenni, beval hij.

Doch nog voordat brigadier Nenni zich om had kunnen draaien om de order uit te gaan voeren, werd de deur geopend en trad een betrekkelijk jonge man binnen.

Hij bleef een kort ogenblik staan, keek onderzoekend de kring der aanwezigen rond, en deed dan een paar passen voorwaarts. Vlak voor de hoofdinspecteur bleef hij staan en zei:

— Mijn naam is Tori... Fernando Tori... ik ben de echtgenoot van prinses Nadia Arzov... ik wilde graag... haar... het lichaam zien.

Zijn blikken gleden van de inspecteur af en bleven rusten op het smoezelige scherm, dat de brancard aan het oog onttrok.

— Licht ze... daar? vroeg hij zachtjes.

Hoofdinspecteur Gualtierri knikte, doch hield de juwelier tegen toen deze in de richting van het scherm wilde lopen.

— Mijn naam is Gualtierri, zei hij. Ik ben hoofdinspecteur van de Criminele Recherche en belast met het onderzoek in deze zaak, Signor Tori. Ik zou U persoonlijk afraden het lichaam te zien, signor... tenzij Uw zenuwen sterk genoeg zijn om Uw vrouw in de huidige toestand terug te zien...

— Ik kwam hier om mijn vrouw te zien, inspecteur, en ik geloof, dat ik daartoe het volste recht heb, niet waar?

Zijn stem had vreemd geklonken. Er had een metaal klank in gelegen en zonder verder iets te zeggen liep hij langzaam, doch met vaste tred, langs de zwijgende geleerden in de richting van het scherm. Even bleef hij staan, alsof hij teruggacht aan de woorden van de politiemann, doch dan richtte hij zich in volle lengte op en stapte achter het doek.

Fernando Tori greep een slip van het witte laken, dat het lichaam bedekte en sloeg het weg. Zonder een uitdrukking van de geringste emotie staarde hij naar het zwaar verminkte lichaam van de vrouw, die eens zijn echtgenote was geweest. Haar zwarte haren, welke ontdaan waren van het geronnen bloed, lagen breed uitgespreid op het witte kussen, doch het aangezicht had een voor hem volkomen vreemde uitdrukking. Hij herkende zijn vrouw nauwelijks. Even rilde hij en sloeg dan het laken weer terug. Wat er gedurende de ogenblikken, dat hij roerloos naar het witte laken bleef staren, in hem omging zal wel niemand ooit te weten komen, doch een goed toeschouwer zou een vreemde uitdrukking in zijn donkere ogen hebben kunnen opmerken. Een uitdrukking, die gemengde gevoelens uitstraalde: verdriet, spijt, liefde en... tevredenheid.

Bruusk draaide hij zich om en keerde naar de inspecteur terug.

— Wat is het oordeel van de lijkschouwer? vroeg hij met matte stem. Zijn gezicht had op dat ongebleek een geheel andere uitdrukking, waardoor zowel de inspecteur als ook de geleerden met zijn lot begaan waren. Zij voelden datgene, wat Fernando Tori in werkelijkheid helemaal niet voelde. Zij konden ook niet weten, dat Tori een uitstekend toneelspeler was en iedere gewenste gemoedstemming op zijn donkere gelaat ten toon kon spreiden.

Inspecteur Gualtierri herhaalde het oordeel van de doktoren, rekening houdend met de mening van Dr. Pontevivo en het scheen, dat

Tori zich hiermede kon verenigen. Hij mompelde enkele onverstaanbare woorden en vroeg dan:

— Ik hoorde van mijn bankier dat U opdracht hebt gegeven om de Arzov-diamant hierheen te laten brengen teneinde vast te doen stellen, dat deze steen geen oorzaak heeft kunnen zijn van de zelfmoord van mijn vrouw. Is dat waar, inspecteur?

Gualtierri knikte.

— Inderdaad, Signor Tori, dat is volkomen juist. Aangezien U op het moment, waarop het onderzoek een aanvang nam, buitenslands vertoefde, was ik genoodzaakt bepaalde stappen te ondernemen zonder U vooraf hiervan in kennis te hebben gesteld. Ik neem aan, dat U dit zult kunnen begrijpen.

— En hebt U de steen hier?

— Ja. Ik gaf zojuist Brigadier Nenni opdracht hem binnen te laten brengen.

Gualtierri gaf zijn ondergeschikte een wenk waarop deze verdween om even later in gezelschap van twee in burger geklede rechercheurs terug te keren. Een van de detectives overhandigde de hoofdinspecteur een blauw lederen cassette en terwijl alle aanwezigen gespannen toekeken, haalde Gualtierri er voorzichtig een zwaar platina collier uit waarvan een eveneens in platina gevatte diamant hing, welke ongeveer de grootte had van een kastanje.

Gefacineerd keken zowel de politiemannen alsook de doktoren naar het wonderbaarlijk schone juweel, dat een verblindend en fonkelend licht uitstraalde. De talrijke facetten weerkaatsten met verhoederdvoudigde kracht het zwakke schijnsel van de enkele lampen, die het kille vertrek verlichtten. Dui-zende felle stralen in allerlei kleuren schoten bij de minste geringste beweging van de steen in het rond en gedurende enkele ogenblikken bleef het doodstil in het vertrek. Het was duidelijk, dat niemand — met uitzondering van Fernando Tori — ooit door een bron van dergelijke schoonheid was geboeid.

— En? verbrak Tori de enigszins drukkende stilte. Wat is het oordeel van de heren? Is deze steen oorzaak van de wanhoopsdaad van mijn vrouw?

Onmiddellijk sprong Dr. Pontevivo vooruit en hief beide armen wanhopig omhoog.

— Maar, heren, riep hij uit. Is het werkelijk Uw bedoeling om dit onderwerp serieus te bespreken? Bent U werkelijk de mening toegedaan een antwoord te kunnen vinden op deze vraag? Hoe zullen wij of wie dan ook, ooit vast kunnen stellen of de Arzov-

diamant iemand tot zelfmoord heeft kunnen aanzetten? De invloed van een diamant is op de één heel anders dan op de ander. Neen, wanneer U deze vraag had willen beantwoorden, dan had U daartoe Prinses Nadia Arzov voor haar dood dienen te onderzoeken teneinde haar geestes- en zielstoestand te bestuderen. Ik dring er dus ten stelligste op aan, dat wij deze vraag onbeantwoord laten en er geen debat over zullen voeren. Niettemin kunnen wij de steen nader onderzoeken en de schoonheid bestuderen, alsmede waarnemen welke uitwerking het juweel op ons eigen gevoel heeft.

— Waarde collega, antwoordde Dr. Rocco, vergeet niet, dat de legende de ronde doet, dat de Arzov-diamant een magische kracht uitstraalt. Zodra een bepaald persoon in de macht van deze magie geraakt is het zeer goed mogelijk, dat de persoon in kwestie zijn of haar zinnen geheel of ten dele verliest.

— Mijne Heren, mengde zich thans Fernando Tori in het twistgesprek, zou het niet mogelijk zijn de discussie over dit probleem op een andere plaats voort te zetten. Het komt mij voor, dat een dergelijk debat niet op zijn plaats is, waar, op nog geen tien meter van ons, het ontzielde lichaam van een jonge vrouw.... van mijn vrouw.... staat opgebaard....

Tori's woorden deden een diepe stilte invallen. Ieder was zich er voor zich zelf van bewust, dat de juwelier in zijn hoedanigheid van weduwnaar volkomen gelijk had en dat men er beter aan deed of het probleem geheel te laten rusten, dan wel de bespreking er van op een andere plaats dan in het lijkenhuis voort te zetten.

Hoofdinspecteur Gualtierri legde de steen zwi-gend terug in de cassette en liet deze in de zijzak van zijn jas glijden. Hij keek even naar zijn ondergeschikten en zei dan:

— We zullen naar mijn kamer gaan om daar de steen aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen en een rapport op te stellen. Willen de heren mij volgen?

De hoofdinspecteur liep peinzend naar de deur, op de voet gevolgd door Dr. Giacomo Pontevivo, die die politiemann aan de mouw van zijn jasje trok.

— Krijgt U niet een eigenaardig gevoel over U, inspecteur, wanneer U met een waarde van ettelijke millioenen lires in Uw zak door de gangen van dit gebouw wandelt?

Hoofdinspecteur Gualtierri keek de geleerde even van ter zijde aan en glimlachte dan gemoedelijk.

— Ik zou niet weten waarom, dokter, antwoorde hij onverschillig. Op een man als ik ben maken milliarden nog geen indruk. Gaat Uw gang....

Hij opende de deur van het vertrek en liet Dr. Pontevivo voorgaan. De oude geneesheer maakte een lichte buiging naar de hoofdinspecteur, zwaaide een paar maal met de armen en toen....

Toen brak het moment aan waarop ongetwijfeld iedere lezer met spanning zal hebben zitten wachten. Dr. Giacomo Pontevivo, die in wezen niemand anders was dan de gevreesde gentleman-avonturier John Templar, richtte zich op uit zijn gebogen houding waarin hij zich gedurende enkele uren noodgedwongen had moeten voortbewegen, en diende de hoofdinspecteur met alle kracht welke hij had kunnen vergaren een welgemikte kaakstoot toe, terwijl zijn linker hand automatisch in de zijzak van zijn slachtoffer verdween. Hij haalde er vliegensvlug de lederen cassette uit, duwde het slap wordende lichaam van de Italiaan terug en wierp de deur in het slot. Niemand zou de oude Dr. Pontevivo teruggekend hebben, het lichaam van de pseudo-geneesheer was in lengte ongeveer verdubbeld, zijn schouders waren twee maal zo breed geworden en de lenigheid, welke hij aan de dag legde zou iedere Olympische kampioen jaloers gemaakt hebben.

Templar rende, na de deur van de lijkkamer dichtgeworpen te hebben, door de marmere gang van het politie-bureau in de richting van de achteruitgang. Juist toen hij op het punt stond de binnenplaats over te steken hoorde hij een geweldig tumult achter zich. Hij draaide een kort ogenblik het hoofd om, ontwaarde de zenuwachtige mensenkluw, die opeengehoopt achter hem aan kwam en rende dan zo snel mogelijk de plaats over naar de uitgang van het bureau, waar James Parker, zijn chauffeur-huisknecht met de wagen op hem stond te wachten.

Men zal zich onder enige moeite kunnen voorstellen, dat er op dat moment heel wat gedachten door het brein van de avonturier schoten. Gedachten aan slagen, doch ook gedachten aan een eventuele mislukking, welke hem zeer duur te staan zou komen.

— Maar er mag geen sprake zijn van mislukking, mompelde hij tussen zijn opeengeklemd tanden, terwijl hij door het smalle poortje kroop en in één oogopslag de hele straat opnam. Het was een stille, smalle steeg, die achter het hoofdbureau van politie liep

en het viel hem dus niet moeilijk de zwarte Fiat te ontdekken, welke op hem stond te wachten.

Hij raapte al zijn energie bijeen, klemde de cassette stevig onder zijn arm en rende in de richting van de wachtende wagen, die onmiddellijk in beweging kwam en langzaam de straat uit reed.

Het viel Templar niet moeilijk de Fiat al rennende in te halen en toen hoofdinspecteur Gualtierri met zijn gevolg door het poortje kwam, greep de avonturier juist de kruk van het portier, en dook naar binnen.

— Vol gas, James, voegde hij de chauffeur toe. Kruis alle straatjes door en probeer zo gauw mogelijk de stad te verlaten.

— Allright, mylord, antwoordde de reus onbewogen en onmiddellijk drukte hij de gaspedaal in, debrailleurde, schakelde om en liet de wagen als een pijl uit een gespannen boog vooruit schieten.

Het werd een rit, zoals Templar er nog maar weinig had meegemaakt. Door een wirwar van op- en aflopende straatjes ging het naar de nieuwere buurten: pleinen, omgeven door eeuwenoude bouwwerken, kerken en ruïnes, over brede en drukke boulevards in noordelijke richting.

Toen de snelle Fiat door de buitenwijken van Rome raasde, wendde James het hoofd om en vroeg:

— Is alles naar wens gegaan, mylord?

— Ja, James, we mogen werkelijk niet mopperen. Houd de vaart er echter in en zorg, dat we binnen een kwartier in Campino zijn. Daar laten we de Fiat staan en stappen over in de Buick, waarmede Mr. Houston en de dames ons opwachten.

Onder het praten had Templar regelmatig door de achterruit zitten turen ten einde vast te stellen of ze gevolgd werden of niet. Hij kon evenwel niets verdachts ontdekken en met een gevoel van voldoening leunde hij terug in de kussens en begon zich te verkleden en zijn gezicht te ontdoen van de grime welke hem enkele tientallen jaren ouder hadden doen gelijken.

Terwijl hij met behulp van een spiegelkje zijn gezicht reinigde glimlachte hij tevreden en wierp af en toe een zijdelingse blik in de richting van de lederen cassette, die als een zwijgende getuige naast hem op de bank lag. Was het niet werkelijk verbazingwekkend zoals hij in nog geen minuut voor een waarde van miljoenen lires in handen had gekregen? Was er eigenlijk wel één gangster op de

gehele wereld, die deze diefstal zonder zo weinig voorbereiding en in zo weinig tijd klaargespeeld zou hebben?

Hij legde de laatste hand aan zijn toilet, stopte alle attributen van Dr. Giacomo Pontevivo in een klein koffertje, dat James met Templar's eigen kleren had meegebracht, en stak met een behagelijk gevoel van zelfvertrouwen een geurige Engelse sigaret op.

Voor hem kronkelde de vrij smalle straatweg langs bosjes en heuvels in noordelijke richting en toen de Fiat met piepende wielen een scherpe bocht omschoot, doemde de eerste huisjes van Campino in de verte op. De avonturier keek door het raampje achter zich om te constateren, dat zij door niemand gevolgd werden en beval James dan een weinig vaart te minderen:

— We naderen Campino, James, en het heeft er alle schijn van, dat we onze achtervolgers van ons af hebben geschud. Ik zou niet te hard door het dorp rijden.

— Moeten we er helemaal doorheen, mylord? vroeg de reus zonder zijn ogen van de weg af te wenden.

— Ja. Mr. Houston en de dames wachten op ons in de herberg „Pinocchio”. Het lijkt me evenwel te riskant om tot vlak voor dit plattelandshotelletje te rijden en daarom zal ik hier uitstappen, James. Ik ga dan te voet verder, terwijl jij de Fiat door het dorp heen rijdt.

— En dan, mylord? vroeg James.

— Je rijdt een kilometer of twintig door in noordelijke richting, plaatst de oorspronkelijke nummerplaat weer op de wagen en deponeert de valse op een plaats waar hij in geen honderd jaar gevonden kan worden. Vervolgens zoek je één of andere weg naar het Oosten en rijdt in een grote bocht om Campino heen en keert naar Rome terug, waar je de wagen terugbrengt naar de garage waar we hem gisteravond gehuurd hebben. Vervolgens ga je naar ons hotel en wacht daar tot wij terugkomen. Heb je alles begrepen, James?

— Uitstekend, mylord, luidde het eenvoudige antwoord van de reus. Hij liet de wagen stoppen teneinde zijn meester gelegenheid te geven om uit te stappen en vervolgde even later zijn weg in de richting van het dorp.

Templar, gekleed in een lichtgrijs zomer-costuum met dito slappe hoed, liep met het koffertje in de hand een vrolijk deuntje fluitend voorwaarts. Binnen tien minuten had hij de bebouwde kom van het dorp bereikt en precies een half uur nadat hij James verlaten

had, betrad hij de ruime gelagkamer van de herberg „Pinocchio”, de voornaamste gelegenheid van het plaatsje, waar des avonds de notabelen bijeenkwamen om liters wijn te verzwelgen. In het midden van de zaal, welke volgestuwd stond met houten tafels en stoelen van een ondefinieerbare stijl, hing aan het geschilderde plafond een met houtsneewerk versierde plank, waarop in sierlijke letters te lezen stond: „Stabilimento Raccomandato”, hetgeen zoveel betekent als „Aanbevolen huis”.

Templar bleef staan in het midden van het vertrek, tussen een ouderwetse pianola en de tapkast en nog voordat hij gelegenheid had gehad om zijn city-bag neer te zetten kwam een dikbuikige, uitsloverige, transpirerende en met snor versierde Italiaan op hem toe gesukkeld, die al buigende en lachende zijn dikke papvingers trachtte af te drogen aan een geweldig groot schort, dat even smerig als nat was.

Templar keek de waard een ogenblik toetsend aan, trok zijn wenkbrauwen hoog op en zei dan in onberispelijk Italiaans, doch met een duidelijk Engels accent, dat hij met opzet in zijn stem legde:

— Vorrei far colazione. (Ik zou willen lunchen).

— Si Signor, antwoordde de dikbuik al buigend en glimlachend, terwijl hij nog steeds moeite deed om zijn handen aan het natte schort af te drogen.

Hij nam het koffertje van Templar op en droeg het achter de tapkast, in het voorbijgaan op een belletje drukkend. De avonturier zocht een plaatsje uit in de ledige gelagkamer en trachtte al zijn aandacht op het menu te concentreren, hetgeen hem echter niet al te goed mocht gelukken. Hij hoorde hoe vlugge, lichte voetstappen naderbij kwamen en vanuit zijn ooghoeken zag hij vaag het ranke gestalte van een slank meisje, dat elegant op hem toeschreed. Ze bleef zwijgend naast zijn tafeltje staan, wachtend op de bestelling, die de vreemdeling haar zou opgeven.

Templar sloeg zijn ogen op en staarde in het liefste gezicht, dat hij ooit gezien had — dit dacht hij althans. Een jong, bijzonder knap Italiaans meisje van nauwelijks achttien jaren, gekleed in een fleurig rood jurkje van lichte tafzijde, waaronder een paar goed gevormde in nylons gestoken benen te voorschijn kwamen, welke uitliepen in kleine, elegante pumps. Kortom, één van die aantrekkelijke Italiaanse godinnetjes, die precies weten wat een man graag ziet.

Templar keek haar bewonderd aan en glimlachte vriendelijk, doch correct tegen haar.

— Ik wilde graag een stevige lunch, signorina, zei hij.

— Con piacere, signor. (Met genoeg, meeneer). Wenst U de keus aan mij over te laten?

— Inderdaad.... ik geloof namelijk, dat U een goede smaak hebt, signorina.

Ze glimlachte, daarbij een paar rijen hagelwitte tanden tonend, sloeg de oogleden met de lange zwarte wimpers neer en draaide zich snel om teneinde haar klant iets verrukkelijks te laten voorzetten.

En zodra het meisje uit het oog verdwenen was, waren ook zijn gedachten weer op iets anders geconcentreerd. Hij begreep niet, waar Charles en de dames uithingen. Had hij niet overduidelijk met hen afgesproken ze tussen twaalf en twee uur in de herberg te ontmoeten? Charles en Ophelia beschikten over een nieuwe Buick, welke ze in Monte Carlo voor een prikje van een geruïneerde roulette-speler hadden gekocht en hadden de afstand Rome—Campino gemakkelijk in twintig minuten kunnen afleggen. Ze konden evenmin ergens op de weg staan met een leuke band of andere panne omdat hij hen dan gepasseerd zou hebben.

De dikke waard scheen te bemerken, dat zijn gast over iets zat te piekeren en al handen drogend, waggelde hij in de richting van het bezette tafeltje. Op een afstand van vijf meter begon hij reeds duidelijk hoorbaar te glimlachen, kuchte een paar maal volkomen overbodig en snuffelde onophoudelijk met de neus.

— En.... uche-uche.... tja... U bent zeker verbaasd, dat er geen andere klanten in mijn zaak zijn, signor? vroeg hij voorzichtig.

Templar keek de Italiaan even vragend aan en glimlachte dan terug.

— Och, antwoordde hij, ik heb er eigenlijk nog niet eens op gelet en bovendien ben ik er achteraf blij om want rust is iets wat een mens nooit te dikwijls kan waarderen.

— Signor is een zeer verstandig man, likte de waard. U bent zeker buitenlander.. Amerikaan?

— Engelsman, antwoordde Templar, onderwijl proberend het menu op zijn kop te lezen.

— Aha, ja.... eh.... dat dacht ik wel. Ik heb heel veel vrienden onder de Engelsen. Na de oorlog en ook tijdens de gevechten hier was mijn hotel altijd vol Engelsen.... aardige mensen.... gentlemen noemt U dat geloof

ik.... o, ze waren allen graag bij mij.... en dansten gaarne met Rina.... mijn dochter... vindt U haar niet lief?

— O, ja, verzekerde Templar hem, ik maak U mijn compliment, hoor: Zou Rina in staat zijn mij heel vlug te serveren, denkt U?

— Sempres, signor, sempres, sempres....

En alsof zij Templar's ongeduld had opgemerkt verscheen de knappe dochter plotseling met een groot blad, dat ze op een klein tafeltje, naast dat van Templar neerzette. Zwijgend bediende ze hem, onder de weke blik van haar vette vader, die constant handendrogend toekeek hoe zijn enige gast als een uitgehongerd dier aanviel op een diep bord macaroni met tomatensaus.

— Signor heeft goede eetlust, merkte hij met een voldaan gezicht op.

Op dat ogenblik was Templar niet in staat antwoord te geven, aangezien hij juist in dubio stond om een lang stuk macaroni hetzij naar binnen te zuigen dan wel af te bijten en de helft op zijn bord terug te laten vallen. Hij schudde dan ook slechts met het hoofd, keek even op om adem te halen en dreigde zich toen te verslikken.

Een tweede klant was de gelagkamer binnengekomen en de waard waggelde enthousiast op hem toe. Templar herkende de man als Hoofdinspecteur Gualtierri van de Romeinse Criminele Recherche en plotseling scheen zijn eetlust aanmerkelijk verminderd te zijn. Niettemin deed hij een hevige aanval op de glibberige meelkost en trachtte de onprettige gedachte, die plotseling bij hem was opgekomen van zich af te zetten. De waard wisselde enkele woorden met de hoofdinspecteur en toen kwam Gualtierri regelrecht op het tafeltje toe waaraan Templar zat te eten.

— Neemt U mij niet kwalijk, signor, zei hij beleefd, maar zou ik even Uw papieren mogen zien? Politie.

Hij toonde Templar een legitimatiebewijs en hield zijn rechterhand uitnodigend boven het tafeltje.

— Kan men in Italië zelfs onder het eten al niet meer met rust worden gelaten door de politie? vroeg Templar geërgerd. Ik vind dit werkelijk geen manier van doen. Neemt men over het algemeen niet altijd een zekere houding in acht ten opzichte van buitenlandse toeristen?

— Neemt U mij niet kwalijk, signor, antwoordde de inspecteur, maar ik doe mijn plicht. Ik zoek iemand en ben genooddaakt Uw papieren te vragen. Maakt U het mij en Uzelf niet lastiger.

Templar trok een lelijk gezicht en wierp nijdig zijn pas op het tafeltje.

De hoofdinspecteur bladerde het document rustig door.

— Sir Neville Carlisse? vroeg hij. Engelsman?

— Waarom vraagt U dat, meneer? U kunt het toch in mijn pas lezen?

— Ik wilde alleen maar Uw bevestiging horen, signor.

— En als ik Sir Neville Carlisle niet was en evenmin Engelsman, maar bijvoorbeeld een Italiaanse gangster, dacht U dan werkelijk, dat ik dat aan een politie-agent zou vertellen?

— Pardon, Sir Neville, ik ben geen agent, maar hoofdinspecteur Gualtierri van de Criminele Recherche van Rome.

— Wat hebt U dan in een dorpje als Campino te zoeken? U hebt geen eens het recht om hier Uw functie uit te oefenen en vreemdelingen lastig te vallen. Wilt U met alle geweld, dat mijn macaroni koud wordt?

De hoofdinspecteur bleef uiterlijk volkomen kalm en sloeg geen acht op Templar's hatelijke opmerkingen.

— Waar komt U vandaan, Sir Carlisle? vroeg hij onverstoord.

— Uit Londen.

— Ik bedoel voor dat U in Campino kwam? wilde Gualtierri weten.

— Toen was ik ook in Londen.

— Bedoelt U dat U vanmorgen uit Londen gekomen bent?

— Ik bedoel, dat U op mijn zenuwen begint te werken, inspecteur, en dat ik een klacht in zal dienen bij mijn consulaat indien U mij niet in staat stelt ongestoord mijn lunch te gebruiken. U schijnt niet te weten wie ik ben en...

— ...dat probeer ik juist te weten te komen, Sir Neville.

— Dan gaat U naar de burgerlijke stand van Londen en laat U mijn doopceel lichten.

— Bent U werkelijk van adel?

— Neen, mijn vader staat met pruimen op de markt in Lambeth en mijn moeder houdt een oogje in het zeil op de toiletten in Selfridge's Warenhuis in Oxford Street. En laat U me thans in vredesnaam met rust of U krijgt last met de pruimen van mijn vader.

Templar zat inwendig te lachen doch maakte zich uiterlijk ontzettend nijdig. Hij prikte verwoed met zijn vork in de glibberige macaroni en negeerde de politieman volkomen. Zijn gedachten waren echter maar op één punt geconcentreerd: de Arzov-diamant,

die in de kleine lederen cassette in het koffertje achter de tapkast zat.

— Sir Neville, hernam Gualtierri, Uw gedrag is van dien aard, dat ik tot mijn spijt genoodzaakt ben U mee te nemen naar Rome, tenzij U alsnog bereid bent mij behoorlijk antwoord te geven op mijn vragen.

— Inspecteur, siste Templar tussen zijn tanden, doet U wat U niet laten kunt, van mijn part laat U mij ter dood veroordelen, maar geef me gelegenheid mijn lunch te gebruiken.

— Sir Neville, ik verzoek U beleefd, doch uiterst dringend mij onmiddellijk te willen volgen.

— En ik....

Doch verder kwam Templar niet, want de gelagkamer scheen plotseling vol te lopen. Een drietal nieuwe gasten waren naar binnen gekomen en kwam enigszins luidruchtig op zijn tafeltje toe. Het waren Charles en zijn vrouw Ophelia, en John's vriendin, Maryse Choisy.

— Neem me niet kwalijk, riep Charles gepiqueerd uit, maar had je niet kunnen wachten tot wij er waren met die lunch?

Maryse liep op de avonturier toe en streek hem intiem door de zwarte haren.

— Had Johnny zo'n honger? vroeg ze moederlijk.

— Ja, maar mijn hele eetlust is bedorven door die vent.... die hoofdinspecteur van de politie.... die zich met geen mogelijkheid kan voorstellen, dat de lunch voor een Engelsman even belangrijk is als het ontbijt. Kunnen jullie hem niet naar buiten werken? Hij werkt op mijn zenuwen en is er de oorzaak van dat mijn macaroni koud is.

Hoofdinspecteur Gualtierri had enigszins verbaasd dit gesprek staan aanhoren, dat hij kennelijk — zij het niet zonder moeite — had kunnen volgen.

— Zijn dit vrienden van U, Sir Neville? vroeg hij iets beleefder dan voorheen.

Templar legde mes en vork naast zijn bord, trommelde met zijn rechter vingers op het tafeltje en keek de Italiaan aan met een blik, die meer indruk zou kunnen maken dan een snelvuurkanon.

— Neen, siste hij tussen zijn tanden, dat zijn mijn zoon en twee dochters. Wilt U hen soms ook arresteren?

Het scheen inderdaad, dat hoofdinspecteur Gualtierri door deze laatste pijl op Templar's boog overtroefd was. Hij keek enigszins verlegen om zich heen, glimlachte zuurtjes naar

Maryse, die hem bevestigend stond toe te knikken en zei dan:

— Ik geloof inderdaad, Sir Neville, dat ik me vergist heb.... ikke.... ikke....

— Hoofdinspecteur, riep Templar vurig uit, wat je nog meer te vertellen hebt weet ik niet, maar doe me een plezier en schrijf het me in een brief die je naar mijn hotel in Rome kunt sturen. Ik ben blij, dat je inziet, dat je je vergist hebt.... vergissen is menselijk.... maar leuter er niet langer over en geef me gelegenheid mijn eetlust terug te krijgen door dit vredige oord met rasse spoed te verlaten. Ik wens U veel succes in Uw carrière en.... a rivederci....

Hoofdinspecteur Gualtierri draaide zich haastig om en verliet zonder om of op te zien de herberg „Pinocchio”. Templar slaakte een zucht van verlichting, staarde naar zijn drie vrienden, die maar bitter weinig van het hele geval hadden begrepen, en barstte dan in lachen uit.

— Schuif bij, jongens, zei hij na bijgekomen te zijn. Ik ben er van overtuigd, dat Rina in staat is vier lunches in een ommezien van tijd te serveren.

Charles, Ophelia en Maryse namen zwijgend plaats en waren genoodzaakt hun geduld op de proef te stellen totdat Rina de nieuwe order had uitgevoerd en zich in haar keukentje had teruggetrokken.

— En vertel ons nu in vredesnaam eens wat dat allemaal had te betekenen, riep Charles uit zonder de minste aandacht aan zijn macaroni te besteden.

— Mijn beste Charley, dit betekende eenvoudig, dat Hoofdinspecteur Gualtierri, die je zoeven op zijn onvoordeligst hebt gezien, op zoek is naar de beroemde en waardevolle Arzov-diamant, dat deze diamant op nog geen tien meter van hem verwijderd lag, en mij aanvankelijk voor een medeplichtige aanzag van de eerbiedwaardige Dr. Giacomo Pontevivo.

— John, begin asjeblijft bij het begin en vertel ons precies wat er gebeurd is, want ik begrijp er nog niet veel van, viel Ophelia hem ongeduldig in de rede.

John Templar voldeed aan dit verzoek en gaf zijn vrienden — tussen de happen door — een uitvoerig relaas van het gebeurde. Geen enkele maal werd hij onderbroken en toen hij zijn verhaal beëindigd had, staarden drie paar ogen hem bewonderd aan.

— Ik moet zeggen, John, gaf Charles toe, dat dit één van de stoutste staaltjes is, welke

ik ooit van jou heb meegemaakt. Je hebt het verduiveld brutaal aangepakt.

— Dat was ook de enige mogelijkheid, Charley, antwoordde John. Het geleerde gezelschap moest overdonderd worden. En dat is gebeurd.

— En wat gaat er thans gebeuren, John? vroeg Maryse, die minder eetlust scheen te hebben dan haar vriend.

— Dat zal ik jullie na de maaltijd vertellen, jongens, luidde het antwoord. We hebben nu weliswaar de diamant, doch dat was niet mijn enige plan. Ik ben hiermede niet bevredigd.

— Wat wil je dan nog meer? riep Charles moedeloos uit. Waarschijnlijk had hij gehoopt zo spoedig mogelijk, liefst van Campino uit, regelrecht naar Londen terug te keren teneinde de waardevolle diamant in één der veilige en onvindbare bergplaatsen van zijn vriend te verstoppert, en zijn aandacht te besteden aan het beheren van hun gezamenlijk vermogen.

— Wat ik nog meer wil? herhaalde Templar, mes en vork neerleggend en met zijn servet tegen de lippen dippend. Ik wil proberen, die legende, welke eeuwenlang aan de Arzov-diamant verbonden is geweest, te ontzenuwen. Aantonen, dat de steen absoluut geen magische macht bezit en de bezitter geenszins de dood in drijft.

— En mag ik vragen hoe je dat denkt aan te leggen?

Templar stond op van tafel en beduidde zijn vrienden hem te volgen. Ze namen plaats in één der verste hoeken van de gelagkamer en bestelden een paar flessen Italiaanse landwijn.

— Zouden jullie me eigenlijk niet eerst eens vertellen, waar jullie uithingen toen ik hier aankwam? vroeg Templar.

— We hebben het dorp bezichtigd, John, antwoordde Maryse. We hebben een heel stel ansichtkaarten gekocht, die we straks gaan versturen aan alle mogelijke vrienden en kennissen.

Templar trok een vreemd gezicht en stak een cigaret op teneinde een licht gevoel van wrevel te onderdrukken.

— Terwijl ik alles en nog wat op het spel zet om de duurste diamant van de wereld in mijn bezit te krijgen, maken jullie doodleuk een sightseeing-trip door Campino en kopen ansichtkaarten voor ooms en tantes. Maar, dat gebeurt geen tweede keer, neem dat van mij aan. In de tweede acte van mijn plan krijgen jullie allemaal een rol.

HOOFDSTUK III.

Waarin Dr. Giacomo Pontevivo's goede bedoelingen in twijfel worden getrokken en Madame de Monzillac niet geheel in overeenstemming met haar leeftijd handelt.

Met de handen op de rug liep Fernando Tori nerveus het vierkante vertrek op en neer. Zijn hoofd was wat voorover gezakt en het scheen alsof hij onder het lopen de kleurige patronen op het dikke tapijt bestudeerde. Doch het kunstzinnig handweefwerk kon Fernando Tori op dat ogenblik helemaal niet interesseren. Zijn knappe gezicht, dat anders een innemende en vriendelijke uitdrukking had, stond strak en verbitterd. Een trek van woede lag op zijn opeengeperste lippen en de donkere ogen weerspiegelden de emotie, waaraan hij ten prooi was.

Op de brede vensterbank, tussen de zware tule gordijnen zat Nina Ricci, de charmante secretaresse-maitresse van de schatrijke juwelier. Zij staarde wezenloos door het venster naar buiten. Haar blikken dwaalden doelloos door de verlaten Via Gasparri en soms bleven zij even rusten op een donkere plek op het asfalt, de plaats waar het lichaam van Prinses Nadia Arzov was neergekomen toen deze zich uit datzelfde venster had geworpen waarvoor Nina thans was gezeten. Onmiddellijk nadat het lijk was verwijderd, had men een grote zak zand over de uitgestrekte plas bloed gestrooid en dit later bijeengeveegd. Thans rustte nog slechts de donkere plek, die als een zwarte schaduw en een stille getuige van een afschuwelijk drama op het plaveisel was achtergebleven.

Nina Ricci wendde haar blikken af en keek naar de man, die sedert enkele uren zijn zenuwen niet meer volkomen de baas was; de man, die er op gespeeld had, dat zijn vrouw zich dermate door de legende van de vervloekte diamant zou laten beïnvloeden, dat zij zich van het leven zou beroven, doch die niettemin geschokt was toen de tijding van de dood van zijn vrouw hem in Antwerpen bereikte; de man, aan wie Nina Ricci haar liefde had gegeven en van wie zij de Arzov-diamant als geschenk zou hebben ontvangen indien de steen niet die morgen op uiterst geraffineerde wijze gestolen was.

Het was niet zo zeer de diefstal van het kostbare juweel alswel de gemoedsstemming van de man, die zij liefhad, welke haar op dat moment deprimeerde. Zelden had zij Fer-

nando in een dergelijk humeur gezien en zij voelde als het ware de naderende onweersbui, die langzaam maar zeker boven haar hoofd samenpakte.

— Fernando, zei ze op enigszins strenge toon, terwijl ze van de vensterbank afsprong en op hem toeliep. Zou je niet eens ophouden met dat heen en weer gedraaf. Het maakt je alleen maar zenuwachtiger en heeft geen enkel nut.

— Wat wil jij dan dat ik doe? viel Fernando driftig uit. Moet ik soms wat piano gaan spelen?

— Vertel me liever eens wie die Dr. Pontevivo is? antwoordde Nina.

Fernando Tori haalde geïrriteerd de schouders op en vervolgde zijn gedraaf over het kleurrijke tapijt.

— Dr. Pontevivo was volgens hoofdinspecteur Gualtierri en de andere doktoren een man, die absoluut een uitstekend geneesheer moet zijn geweest. Doch bij navraag bleek de politie, dat er in geheel Italië geen dokter bekend is onder de naam van Giacomo Pontevivo.

— En toch was het een dokter, zei je zo even.

— Ja, zijn autopsie was de beste van allemaal. Hij sloeg de spijker op zijn kop. Maar juist toen we de lijkkamer zouden verlaten gaf hij de inspecteur een duw, nam hem de cassette af en sloeg de deur voor onze neus dicht. We achtervolgden hem natuurlijk, doch toen we eindelijk op straat aankwamen, zagen we hem juist in een wegspringende auto springen.

— Wie denk jij dat het geweest is, Fernando? wilde Nina weten.

— Hoe zou ik dat moeten weten? riep de juwelier geërgerd uit. Hij heeft mij zijn geboortebewijs niet laten zien, hoor. Volgens mij is het één of andere gedegenereerde arts, die thans een gangsters-beroep uitoefent. Ik weet ook niet wat ik er anders van moet denken.

— Dus de dokter-gangster heeft ongehinderd weten te ontkomen?

— Ja, ja, dat weet ik nu wel, viel Fernando uit. Je hoeft me daar niet iedere keer nodeeloos aan te herinneren. De kwellling is al erg genoeg. Maar ik kan je verzekeren, dat de politie nog niet met mij klaar is. Ik weet bovendien niet of de verzekeringsmaatschappij op dit punt bereid zal zijn om te betalen.

— Voor hoeveel was de steen verzekerd? vroeg Nina.

— Voor de prijs, die ik er aan Prinses Galitzine Boryatinsky voor betaald heb.

— En dat was?

— Acht miljoen lires (f 128.000), luidde het stugge antwoord. Maar vergeet niet, dat de politie de steen zonder mijn toestemming uit de safe van de bank heeft laten halen. En waarom? Ja, waarom in vredesnaam? Alleen om een stelletje doktoren te laten vaststellen, dat de steen geen magische macht bezit. Is het niet de grootste onzin, die ooit plaatsvond?

— Misschien zit Hoofdinspecteur Gualtierri ook wel in het complot, veronderstelde het meisje. Dergelijke dingen komen zo dikwijls voor. En misschien die andere doktoren ook wel.

— Ik geloof niet dat je gelijk hebt, Nina. Volgens mij werkte die Dr. Pontevivo alleen en hij mag tevreden zijn. Hij krijgt natuurlijk nooit acht miljoen lires voor de steen omdat hij genoodzaakt zal zijn hem te laten kloven en slijpen, daar hij in deze vorm volkomen onverkoopbaar is. Door de Arzov-diamant dus te laten kloven en er vijf, zeven of negen diamanten van te maken wordt het aantal karanten aanzienlijk minder, de Arzov-diamant bestaat niet meer zoals ze een paar honderd jaar geleden gevonden werd en de waarde is derhalve veel kleiner geworden.

— Maar voldoende om een goed leventje te leiden van de opbrengst, stelde Nina vast.

— Waarschijnlijk wel. De opbrengst zal toch zeker altijd een miljoen of vijf, zes bedragen. O, Nina, als ik er aan denk de steen kwijt te zijn kan ik me zelf wel een geweld daad aandoen. Ik zou in staat zijn om ook uit raam te springen.

— Dat zou een nieuw slachtoffer van de Vervloekte Diamant betekenen.

Fernando Tori keek zijn secretaresse even vreemd aan en liet zijn blikken dan door het hoge venster naar buiten dwalen.

— Een nieuw slachtoffer, zeg je? De Vervloekte Diamant?

Dan begon hij plotseling nerveus te lachen. Er lag een vreemde klank in dit geluid. Zijn donkere ogen draaiden wild in de kassen en de vleugels van zijn Griekse neus trilden onregelmatig.

— Dus toch die legende, hè? Ik zou het haast zelf geloven, Nina, zei hij dan. Maar wees maar niet bang, hoor Fernando Tori zal die nonsens geen voedsel geven door uit het raam te springen. Ik....

Maar verder kwam hij niet. De deur van de kamer was langzaam opengestaan en een on-

berispelijk geklede huisknecht verscheen op de drempel.

— Wat is er, Luigi? vroeg de juwelier verstoord.

De bediende hield in zijn rechterhand een zilveren blaadje waarop een klein wit kaartje lag. Hij stak zijn meester het blad toe, die zonder iets te zeggen het kaartje opnam en een blik op de naam wierp.

— Madame Gisèle de Monzillac? vroeg hij. Wie is dat? Wat wil ze?

Het uit marmer gehouwen gezicht van de bediende bleef onbeweeglijk toen hij antwoord gaf.

— Ik zou het niet kunnen zeggen, Signor. Zij stond er op U onmiddellijk te spreken. Het was zeer dringend, zei ze.

— Goed, laat haar binnenkomen, antwoordde Tori.

De bediende verdween en sloot de deur geruisloos achter zich.

Tori wendde zich tot zijn maitresse en zei:

— Laat me liever met dat mens alleen, Nina. Ik weet niet wat ze me te vertellen heb, maar ik heb er zo'n voorgevoel van, dat het verband houdt met de diefstal van de diamant. Wacht op me in de bibliotheek, wil je?

Nina gaf geen antwoord en verdween zonder een woord te zeggen uit de salon.

Even later deed een bescheiden klopje op de deur Tori uit zijn overpeinzingen opschrikken. De deur werd langzaam geopend en Luigi kondigde aan:

— Madame Gisèle de Monzillac.

Zij was een kleine, elegante dame van omstreeks vijftig jaar, gekleed in stemmig zwart. Het fijn besneden gelaat ging gedeeltelijk schuil achter een grofgeweven voile.

— Monsieur Tori, begon Madame de Monzillac, ik neem aan dat U Frans spreekt.

De Italiaan maakte een lichte buiging en antwoordde bevestigend.

— Oui, madame. Waarmede kan ik U van dienst zijn? Wilt U gaan zitten?

Ze nam zwijgend plaats in een kleine, lage fauteuil en staarde enkele ogenblikken naar het zwartleder tasje, dat op haar schoot lag. Toen sloeg ze haar ogen op en keek de man, die tegenover haar had plaatsgenomen, aan.

— Monsieur Tori, hoeveel is het U waard de Arzov-diamant terug te krijgen?

Tori verschoot van kleur bij het horen van deze woorden en argwanend keek hij naar de waardige dame tegenover hem.

— Hebt U hem, vroeg hij.

— Dat heb ik niet gezegd, Monsieur Tori. Ik vroeg U alleen mij te zeggen hoeveel geld

U er voor over hebt wanneer U de Arzov-diamant terugkrijgt.

— Kunt U hem mij teruggeven?

— Ook dat heb ik niet beweerd, Monsieur Tori. Maar U hebt nog steeds geen antwoord op mijn vraag gegeven. Hoeveel, Monsieur Tori?

— Twee miljoen, antwoordde de juwelier.

— Dat is niet veel, Monsieur Tori, en ik ben zo vrij aan Uw woorden te twijfelen. Zoudt U er tien miljoen lires voor over hebben om de steen terug te krijgen?

— Tien miljoen?? riep Tori heftig uit. Maar, Madame, U bent.... U bent....

— Neen, Monsieur Tori, ik ben niet gek, en dat weet U evengoed als ik. A propos, ik moest U de groeten overbrengen van Dr. Giacomo Pontevivo. Het speet hem, dat hij zo overhaast moest vertrekken en dat hij daardoor geen gelegenheid heeft gehad afscheid van U te nemen.

Fernando Tori's verbazing steeg met de minuut en het was duidelijk te zien, dat hij zich allerminst op zijn gemak voelde. Onrustig schoof hij in zijn fauteuil heen en weer, gekweld door de twijfel ten aanzien van de bedoelingen van Madame de Monzillac.

— U schijnt Dr. Pontevivo goed te kennen, Madame, merkte hij op, terwijl hij probeerde zijn zenuwen in bedwang te houden. Kent U bij toeval ook zijn ware naam, Madame?

— Inderdaad, Monsieur Tori. Misschien kent U die naam ook.... de man, die zich uitgaf voor Dr. Pontevivo en die de Arzov-diamant stal, is niemand minder dan... JOHN TEMPLAR....

Tori verschoot voor de tweede maal van kleur en schoof met stoel en al een halve meter achteruit, zijn ogen koortsachtig op de dame voor hem gericht houdend. Madame de Monzillac glimlachte innemend, vriendelijk. Er lag een vredige uitdrukking op haar witte gelaat.

— Die naam schijnt U niet geheel vreemd in de oren te klinken, Monsieur Tori. Kleven er voor U soms onaangename herinneringen aan? Of bent U zich zelf bewust van de één of andere daad, welke John Templar niet kan tolereren.

Tori sprong nerveus uit zijn fauteuil op en liep naar het venster.

— Ik.... ik weet niet wat U bedoelt, Madame. Ik.... ik.... ken de naam van John Templar alleen uit de kranten, waarin ik over zijn avonturen heb gelezen. Het is mij bekend, dat John Templar zijn slachtoffers kiest onder de welgestelden, hen berooft en het geld

onder de armen verdeelt of zoiets.

— Ja, U bent inderdaad niet ver van de waarheid af, Monsieur Tori. Maar weet U ook waarom John Templar zich zo voor Uw persoon interesseert?

Tori lachte schamper en haalde de schouders op.

— Ik geloof, dat John Templar zich helemaal niet voor mijn persoon interesseert, maar alleen voor de Arzov-diamant.

— Aanvankelijk was dit het geval, maar zoals U thans bekend is bevindt de Arzov-diamant zich in het bezit van John Templar en gaat zijn bijzondere interesse uit naar Uw persoon. Hij is zelfs bereid U de diamant tegen een kleine vergoeding te geven....

— Wat noemt U een kleine vergoeding?

— Laten we zeggen.... zes millioenen lires..

— Zes miljoen? Maar dat....

— ....dat is nog altijd twee miljoen meer dan het bedrag waarvoor hij is verzekerd en dat U straks zult ontvangen, Monsieur Tori. Enfin, kunnen wij tot een overeenkomst komen?

Tori begon zenuwachtig het vertrek op en neer te lopen; zijn hersens werkten als een stoommachine en zijn handen, die hij op de rug hield, grepen krampachtig in elkaar.

— Hoe kunnen wij tot een overeenkomst komen? riep hij wild uit, terwijl hij vlak voor de dame bleef staan. Wanneer ik U de zes miljoen lires geef, hoe zal ik dan zekerheid krijgen, dat U mij de diamant teruggeeft?

— Monsieur Tori, het komt mij voor, dat U John Templar slechts van naam kent en geen-zins op de hoogte bent met zijn eigenschappen en gewoonten. John Templar is bereid U de Arzov-diamant onmiddellijk terug te geven, op voorwaarde, dat U Uw erewoord geeft, dat het bedrag binnen vier en twintig uur zal worden betaald.

— Onmiddellijk? vroeg Tori verbaasd.

— Ja, onmiddellijk, Monsieur Tori.

Madame de Monzillac had inmiddels haar tasje geopend en er een lederen cassette uitgehaald. Met een druk van haar vinger op een klein, koperen knopje sprong de deksel open en de juwelier werd onwillekeurig verblind door de geweldige schittering van het juweel. Daar lag de Arzov-diamant, onder zijn onmiddellijk bereik.... slechts twee stappen.... een greep.... en hij zou de steen weer in zijn bezit hebben....

Het scheen alsof Madame de Monzillac zijn gedachten vermoedde want plotseling klapte ze de deksel weer dicht, deed een greep in haar tasje en hield een klein automatisch

pistool in haar gehandschoende hand, dat ze op de Italiaan richtte.

— Weest U liever verstandig, Monsieur Tori. De Arzov-diamant heeft reeds genoeg slachtoffers gemaakt. Waarom zou ook Uw naam aan die lange lijst toegevoegd moeten worden?

Tori keek koortsachtig naar het kleine wapen, dat dreigend en vast in de kleine hand lag.

Hij bevochtigde zijn droog geworden lippen en streek met zijn hand door het haar.

— Als ik U mijn erewoord geef, begon hij, dat ik zes miljoen lires zal betalen binnen de door U vastgestelde tijd, krijg ik dan de steen terug?

— Ja, luidde het eenvoudige antwoord. Onmiddellijk, Monsieur Tori. Ik zal dan Uw woning verlaten zonder de diamant.

— Ik geef U mijn erewoord dat ik binnen vier en twintig uur een bedrag van zes miljoen lires zal betalen aan John Templar op een door hem aan te geven wijze.

Madame de Monzillac nam de cassette, stopte haar pistool weer weg, en stond op. Ze liep langzaam, statig en indrukwekkend op de Italiaan toe en reikte hem de cassette toe. Deze greep haar bijna wild uit de kleine hand en drukte haar een ogenblik tegen zich aan. Hij sloot de ogen en even scheen het alsof hij flauw zou vallen. Doch hij herstelde zich bijna onmiddellijk, opende de ogen en zei:

— Ik verwacht binnen enkele uren Uw instructies ten aanzien van de betaling. U kent mijn telefoonnummer waarschijnlijk, U kunt mij dus bellen. Kan ik verder nog iets voor U doen?

Madame de Monzillac schudde cynisch glimlachend het hoofd.

— Neen. Maar misschien kan ik iets voor U doen?

— Wat zou U voor mij kunnen doen, Madame?

— U waarschuwen, luidde het enigszins raadselachtige antwoord.

— Voor wie? Ik begrijp U niet.

— Voor Uzelf, Monsieur Tori. U bent een jong, rijk en schrander zakenman; U bent knap, charmant en succesvol, en toch bent U op de verkeerde weg. U zult mijn raad wellicht in de wind slaan, mij uitlachen wanneer ik heengegaan ben, doch er zal een ogenblik komen, waarop U zich mijn woorden zult herinneren. Au revoir, Monsieur Tori. . . . U hoort nog van mij. . . .

Ze draaide zich om en verliet het vertrek, de deur achter zich sluitend. Fernando Tori

wachtte enkele ogenblikken totdat hij de deur van de lift dicht hoorde slaan en liep dan snel naar de bibliotheek, waar Nina op hem wachtte.

— Vlug, trek je mantel aan en volg die oude vrouw, die zojuist met de lift naar beneden gaat. Ik blijf hier en zal Hoofdinspecteur Gualtierre op de hoogte stellen. Volg haar en zie te weten te komen waar ze heengaat of nog beter waar ze woont. Als er iets bijzonders te melden valt kun je me opbellen.

Nina was reeds naar de hall gelopen en had haar mantel aangetrokken.

— Hoe is ze gekleed, Fernando? vroeg ze, de deur van de flat geopend.

— Helemaal in het zwart met een grofgevochten voile voor haar gezicht. Ze is betrekkelijk klein. Je kunt haar niet missen. Als je vlug bent en langs de trap omlaag gaat, kun je haar nog gemakkelijk ontdekken voor ze de hoek van de straat omslaat.

Nina kuste haar minnaar en verliet het appartement om Maryse Choisy — want het was niemand minder dan de vriendin van de gentleman-avonturier, die achter de vermomming van Madame de Monzillac schuil ging — te schaduwen. Die morgen had Templar Maryse met zijn vaardige handen veranderd in een dame van middelbare leeftijd, elegant, statig, met vriendelijke, bezadigde trekken: kortom, een meesterstuk van grimeerkunst.

Hoewel zij alle aandacht besteedde aan de houding, welke bij haar middelbare leeftijd paste, kon Maryse — toen ze de lift verliet — niet nalaten iets sneller te lopen dan een dame van haar jaren wellicht zou doen. Ze liep snel de Via Casparri door, sloeg de hoek om, en versnelde toen haar pas zelfs nog iets. Ze kruiste door een aantal stille straten en belandde eindelijk op een brede boulevard, waar het haar gelukte een taxi aan te houden.

Ze was echter dusdanig met haar eigen gedachten bezig, dat ze geen aandacht schonk aan de jonge vrouw, die vlak na haar ook een taxi aanriep en de chauffeur opdracht gaf de eerste wagen te volgen. Ze had dit ook niet kunnen weten om de eenvoudige reden, dat ze niets afwist van het bestaan van Nina Ricci.

Toen Maryse langs een omweg en via de achteringang in het hotel terugkwam, vond ze John Templar in hun zitkamer op haar wachten.

— Is alles volgens plan verlopen, Maryse? vroeg hij haar.

— Ja, John. Tori was ontzettend zenuwachtig, maar hij heeft me zijn erewoord gegeven om zes miljoen lires binnen vier en twintig

uur te betalen. Nu moet jij hem maar opbellen om hem te vertellen, op welke wijze hij dit bedrag aan jou moet overdragen.

— Heb je de indruk gekregen, dat Tori zich in verbinding zou stellen met de politie?

— Eerlijk gezegd, ja. Hij lijkt me er de man niet naar om zonder slag of stoot zes miljoen lires uit te tellen en weg te geven. Ik ben er haast van overtuigd, dat Hoofdinspecteur Gualtierri op dit moment reeds weet, dat de grote John Templar de dief is van de Arzov-diamant.

Templar begon zachtjes te lachen en was haar behulpzaam bij het verkleden.

— Dat is precies wat ik gehoopt had, Maryse, zei hij.

— Gehoopt? vroeg ze verbaasd. Wat voor belang kun je daarbij hebben?

— Wel, het is al weer zo lang geleden dat de kranten melding hebben gemaakt van de ongewenste activiteit van John Templar. Nu komt mijn naam weer eens in de kranten en ik ben er bijna zeker van dat menig Italiaans zakenman of industrieel, geen rustig moment meer zal kennen voordat John Templar het land heeft verlaten.

— Maar wat is nu eigenlijk precies je bedoeling met deze hele geschiedenis, John? wilde Maryse weten.

Ze liep naar de badkamer om haar gezicht van de grime te ontdoen en haar toilet te maken. Templar volgde haar, steeds geheimzinnig lachend.

— Mijn bedoeling, lieve kind? Wel, ik heb je gezegd, dat het mijn voornemen is om die legende van de Vervloekte Diamant te ontzenuwen en aan te tonen, dat een diamant geen magische kracht kan uitoefenen op het menselijk organisme.

— Maar wil je dan niet financieel beter van worden?

— Dat word ik ook, Maryse. Die zes miljoen lires vloeien automatisch in mijn zak. Als je klaar bent met je toilet, kom dan naar de salon waar ik je mijn verdere plannen uit zal leggen.

— Waar zijn Charles en Ophelia? vroeg Maryse.

— Naar de bioscoop. Er draait een nieuwe Italiaanse film, „Paisà” genaamd.

.

HOOFDSTUK IV.

Waarin de legende van de Vervloekte Diamant nieuw voedsel krijgt en vreemde, zeer vreemde dingen gebeuren.

Het was doodstil in de ruime bibliotheek van Fernando Tori's appartement aan de Via Gasparri. Een zacht, gedempt licht werd door de machtige boekenkasten, die twee muren volkomen bedekten, weerkaatst en wierp grillige schaduwen van beelden en meubelstukken, die verspreid stonden opgesteld, op de vloer. Op het kleine bureautje stond een zware, koperen pendule, die regelmatig en statig tikte. Het was een vredig geluid, geheel in overeenstemming met de trage gang van de kunstzinnig vervaardigde wijzers over de wit emaille wijzerplaat. Aan de van boekenkasten vrijgebleven wanden hingen kostbare schilderijen van grote Italiaanse meesters; in één der hoeken van het vertrek, vlak naast de zware groene gordijnen, die de deuren van de salon bedekten, stond een schitterend beeld van een naakte vrouw: iedere nuance van het fraai gevormde lichaam, de geringste glooiing was tot in de kleinste bijzonderheid afgewerkt. De lambrizing was op zich zelf reeds een sprekende getuigenis van Italiaanse cultuur. Een aaneenschakeling van indrukwekkende schilderstukken van vrouwen, zoals er maar weinig op aarde rondwandelen, goddelijke wezens, welke thuishoorden in de Griekse Mythologie. Het kostbare meubilair, dat geheel in Rococo-stijl was vervaardigd, paste uitstekend in deze omgeving van artistieke uitpattingen. Alles in het vertrek ademde rust en vrede, was de weerspiegeling van datgene wat velen zich zouden wensen en nimmer mochten bereiken, omdat de kunst en haar producten slechts verkregen kunnen worden door geld en niet door de intense verlangens, het aanhoudend hunkeren naar het schone der natuur. Tegen één der wanden stond een mahoniehouten tafel, beschenen door een fraaie leeslamp. In het kleine armstoeltje zat een jonge vrouw, jong als de lente, welke kortgeleden was aangebroken, en even fris en indrukwekkend. Het was Nina Ricci, secretaresse en maitresse van Fernando Tori. Zij was gekleed in een rode avondjapon, die de goedgevormde schouders en armen volkomen onbedekt liet. Om haar hals hing een dun platina collier, dat over haar borst afhing en waaraan een geweldige diamant preikte. Het juweel was één serie van verblindende schitteringen, die de schoonheid van deze

NEEMT EEN ABONNEMENT

Het is voordeliger!

vrouw ontegenzeggelijk aanzienlijk verhoogde. Het scheen zelfs, dat de Arzov-diamant die volgens hetgeen men zei vele mensenlevens op zijn geweten had, haar totale aandacht opgeëist had zodat zij geen oog had voor datgene wat er in haar onmiddellijke nabijheid plaats vond. Ze zat met haar rug naar de gordijnen toe en kon dus onmogelijk zien wat daar geschiedde. Evenmin hoorde ze hoe de verbindingsdeur naar de salon voorzichtig werd geopend en weer gesloten en hoe iemand achter de gordijnen stil bleef staan. Het was een donkere gedaante, welke men met enige inspanning door de enigszins doorzichtige stof kon onderscheiden. De gedaante bleef roerloos staan en concentreerde al zijn aandacht op de vrouwengestalte aan de ronde tafel. Het was een man. De rand van zijn diep in de ogen getrokken hoed was duidelijk zichtbaar. Hij bleef bewegingloos staan, wist zijn ademhaling onhoorbaar te doen functioneren en sloeg de jonge vrouw gade. Zijn ogen fonkelden en er lag een vreemde trek om zijn mond. Nina Ricci kon niet vermoeden, dat zij niet langer alleen meer was. Zij was zelfs niet in staat een eventueel voorgevoel te constateren omdat haar gehele wezen in beslag werd genomen door de schitterende diamant, welke Fernando Tori haar enkele uren geleden had gegeven. Kort daarop had hij Hoofdinspecteur Gualtierri opgebeld om deze mede te delen, dat de vrouw, die hem de steen had teruggegeven woonachtig was in het Metropol-Hotel. Vlak daarop had Tori zijn woning verlaten omdat de hoofdinspecteur hem persoonlijk had willen spreken. Doch voordien had hij zijn maitresse het juweel om de hals gehangen... als bewijs van zijn onblusbare liefde, had hij gezegd. Nina sloot de ogen, die pijn begonnen te doen van het felle licht, dat de steen verspreidde. Zij kon het haast niet geloven. Hoeveel keren had zij zich reeds niet afgevraagd of dit de werkelijkheid was of een schone droom? Was Fernando Tori werkelijk zo verliefd op haar, dat hij zijn vrouw door middel van de steen tot krankzinnigheid had gedreven teneinde haar zelfmoord te doen plegen? Hield hij werkelijk zo intens veel van haar, dat hij haar deze diamant, die een vermogen waard was, zou laten behouden?

Plotseling schrikten zowel Nina als de man achter het gordijn op. De telefoon op de ronde tafel voor haar was luid begonnen te rinkelen. Nina's zenuwen waren voor een ogenblik verlamd, haar hart klopte in de keel en haar kleine, welgevormde borsten gingen

snel op en neer. Ze stond op en greep met haar linker hand naar de diamant terwijl ze met de andere de hoorn van de haak nam.

— Hallo? riep ze zachtjes.

Het was de stem van een man, die aan het andere eind van de lijn antwoord gaf.

Op hetzelfde ogenblik gingen de gordijnen voor de tussendeur iets van elkaar en werd de zwarte, glimmende loop van een revolver de kamer ingestoken. Het wapen draaide even van links naar rechts en richtte zich dan op de slanke vrouwengestalte aan het toestel. Een blanke vinger spande zich om de trekker, en toen klonk Nina's stem opnieuw:

— Met wie??? Met.. John.. Templar?....

— .....

Bijna onmiddellijk verdween de hand met het pistool weer achter de gordijnen. De donkere gestalte draaide zich snel om en opende de deur, waarachter hij geruisloos verdween, de deur voorzichtig achter zich sluitend.

— Neen.... Signor Tori is niet aanwezig, antwoordde Nina, die ook ditmaal niets van hetgeen er achter de gordijnen was gebeurd, had gemerkt.

— .....

— U spreekt met de secretaresse van Signor Tori.

— .....

— Signor Tori kan ieder ogenblik thuiskomen.

— .....

— Goed.... eh.... signor.... ik zal het tegen Signor Tori zeggen....

Toen werd de verbinding verbroken en hing ook Nina op. Ze was geschrokken doch anderzijds had de kalme, vibrerende stem van de Grote Onbekende haar belangstelling opgeëist. Ze liet zich wezenloos terugvallen op de stoel en steunde haar hoofd in beide handen. Nog hoorde zij de woorden van John Templar in haar oren; woorden, die in beschaafd en perfect Italiaans waren gesproken, met een stem, waarin een warme, diepe klank had gelegen. Neen, dit kon geen misdadiger zijn, zoals Fernando hem haar had uitgetekend. Hij had Tori willen spreken en gezegd, dat hij over een half uur nog eens op zou bellen. Was het niet vreemd, dat die stem zo'n indruk op haar gemaakt had? Betichtte zij er zich van verliefd te zijn geworden op een mannenstem? Maar, dat zou toch krankzinnig zijn. Zij was toch geen bakvis.

Nina Ricci had misschien een minuut of tien in gedachten verzonken gezeten toen andermaal de tussendeur geruisloos oppenging en de donkere gestalte zich achter het gor-

dijn opstelde. Hij bleef enkele ogenblikken bewegingloos staan en toen verscheen opnieuw de blanke hand met het pistool in de smalle opening tussen de gordijnen. De vinger was gespannen om de trekker, gereed om deze over te halen en het dodende schot te lossen. Even ging de korte loop van het vuurwapen omhoog en kwam dan weer omlaag. Op hetzelfde moment sprong Nina Ricci over-eind, draaide zich om en wilde de bibliotheek via de tussendeur verlaten. Ze schoof met één hand de gordijnen opzij en slaakte een verscheurende gil:

— Neen.... Fernando.... ik bid je.... niet.... schie....

Een korte, scherpe knal sneed haar woorden af, ze greep met de hand naar haar borst, liet het hoofd zakken en sloeg dan slap tegen de grond.

Fernando Tori aarzelde geen ogenblik. Hij wendde zich om, rende door de salon, de hall over en verliet zijn flat, zijn stervende maîtresse achterlatend, badend in haar bloed, waarmee zij het korte bezit van de Arzov-diamant had moeten betalen.

Haar lichaam lag voorover op de vloer en hoewel ze stervende was, werkte haar verstand helderder dan ooit. Ze voelde hoe het bloed snel haar lichaam verliet en hoe haar krachten ieder ogenblik afnamen. Doch al haar gedachten waren slechts op één punt geconcentreerd: John Templar, de gentleman-avonturier, die straks opnieuw op zou bellen. De telefoon.... ze moest ten koste van alles haar leven trachten te verlengen.... ze wilde leven totdat Templar opgebeld had om hem te vertellen, dat de Arzov-diamant een nieuw slachtoffer had gemaakt, dat Fernando Tori, haar patroon en minnaar haar in koele bloede en met voorbedachte rade had vermoord....

Ze probeerde het hoofd op te beuren en de pendule te ontdekken. Als door een waas zag ze het glinsterende koperwerk. Ze kneepe de ogen iets toe als om de waas te doen optrekken en probeerde de stand der wijzers te lezen. Tien minuten voor half elf....

Haar hoofd zonk weer omlaag en het scheen haar toe dat ze het bewustzijn zou verliezen. Doch de enorme wilskracht om te blijven leven drukte het zwaktegevoel terug, ze begon zich vooruit te slepen in de richting van de tafel.... langzaam, met inspanning van al haar krachten... Het zweet gutste van haar voorhoofd en de voorwerpen in het vertrek schenen voor haar ogen te dansen. Nog enkele meters moest ze afleggen.... ze kon de telefoon zien staan.... op de rand van de

tafel.... Moeizaam, op haar schouders en ellebogen steunend, trok ze haar slappe lichaam naar de tafel, gepijnigd door de verschrikkelijke ervaring, welke ze had opgedaan: vermoord te worden door de man, die zij alles had gegeven wat een man kon verlangen, die haar had bezeten als zijn eigen vrouw, en die zij haar grootste liefde had geschonken. Doch het meest werd zij wel gekweld door haar onwetendheid van het motief. Waarom had Fernando haar vermoord? Had hij nooit van haar gehouden of was hij het die door de Arzov-diamant tot krankzinnigheid was gedreven, evenals zijn vrouw? Zonder kamp te geven sleepte Nina Ricci haar stervende lichaam voort over het dikke tapijt, een donkerrood bloedspoor achterlatend, dat straks een zwijgende getuige zou zijn van de wilskracht, welke een vrouw in de laatste ogenblikken van haar leven aan de dag had gelegd teneinde zich te wreken op de man, die valselijk van haar liefde gebruik had gemaakt.

Aan de voet van de tafel bleef ze liggen, hijgend als een uitgeput dier, dat op het laatste ogenblik ontsnapt is aan een levensgevaar. Boven haar stond de telefoon, die straks zou rinkelen en Fernando's doodvonnis zou helpen tekenen. Met uiterste krachtsinspanning keek ze naar de koperen pendule. Het kwam haar voor alsof het tikken luider klonk dan ooit, duidelijker en doordringender, als om haar wakker te houden uit de eeuwige slaap. Dan klonk plotseling een schel geluid.... éénmaal.... de pendule had half elf geslagen. De slag weergalmde tussen de vier muren van het vertrek en zong lang na om dan plotseling totaal verdreven te worden door het doordringend gerinkel van de telefoon boven haar.

Nina Ricci richtte zich met veel pijn en moeite op uit haar liggende houding. Haar hele lichaam was klam van het transpireren, het laatste bloed stroomde uit de wonde in haar borst naar buiten en haar krachten zouden weldra ten einde zijn. Ze trok haar arm langs de tafelpoot omhoog, haar vingers bereikten de rand en zochten koortsachtig naar de draad van het toestel.... Weer rinkelde de telefoon, scheller en dringender dan te voren. Nina geraakte in een paniekstemming.. zij voelde geen pijn meer, vergat de naderende dood, die langzaam over haar heenboog om haar in zijn armen mee te nemen, haar krachten schenen plotseling terug te keren en toen voelden haar vingers de draad. Ze beet op haar tanden en trok. De hoorn kwam met

een doffe slag op het tapijt naast haar terecht. Tegelijkertijd zakte haar lichaam terug, doch ze trok haar hoofd tegen de hoorn aan en trachtte haar droge, bleke lippen voor de microfoon te brengen.

— Hallo.... hallo....

— U spreekt met John Templar, klonk diezelfde stem aan het andere eind van de draad. Is Signor Tori inmiddels teruggekeerd?

Nina luisterde met gesloten ogen naar de stem, die in haar hoofd nagalmde. Ze vergat antwoord te geven en wenste te mogen blijven leven om deze man te ontmoeten. Ze voelde geen pijn meer,, vergat dat ze in haar stervensuur verkeerde en glimlachte zelfs.

— Hallo.... klonk opnieuw de stem van Templar.... hallo.... hallo....

— U.... spreekt met.... de secreta.... resse.... ik.... ik....

— Hallo.... is er iets met U gebeurd?... Geeft U toch antwoord, signorina. Waar is Signor Tori?

Nina Ricci glimlachte nog steeds. Ze opende opnieuw de lippen en sloot de ogen.

— ...hij heeft mij.... neergeschoten.... om kwart over.... tien....

— Ik zal een dokter naar U toesturen, antwoordde Templar.

— Neen, weerhield de stervende vrouw hem, ...doet U geen.... moeite.... ik heb nog slechts enkele.... seconden.... te.... leven.... Hij doodde mij.... maar ik weet.. niet waarom.... ik beminde hem.. ik was.. zijn mai.... mai.... tresse.... hij doodde zijn vrouw.... de.... prinses.... ik.... ik....

— Hall.... hallo.... hallo.... signorina.. hallo.... geef toch antwoord.... halloooo..

Doch het bleef stil in de bibliotheek van Fernando Tori's woning. Slechts het regelmatig tikken van de koperen pendule was te horen. De hoorn van de telefoon lag roerloos op het tapijt naast het zwarte haar van de jonge vrouw, die de laatste ademtucht had uitgeblazen. Ze had haar taak op aarde volbracht. De Voorzienigheid had haar de wilskracht gegeven om te blijven leven en haar moordenaar bekend te maken. Er lag een vredige trek op het bleke gelaat, de ogen waren gesloten en er speelde een flauwe glimlach om de half geopende lippen. De kostbare diamant was van haar borst afgegleden en hing op het tapijt, schitterender en stralender dan ooit te voren, voldaan over zijn werk, dat ook deze jonge vrouw noodlottig was geworden.

Toen Templar niets meer hoorde, legde hij langzaam de hoorn op het toestel terug en verliet in gedachten verzonken de telefooncel,

waar hij het gesprek had gevoerd. Hij liep door de donkere straat, stak een boulevard over en ging even later zijn hotel binnen, waar zijn vrienden in de zitkamer op hem zaten te wachten.

— En? was Charles' eerste vraag nadat de avonturier zich in een fauteuil had laten vallen en een cigaret opgestoken had. Heb je Tori gesproken?

— Neen, luidde zijn antwoord.

— Het schijnt, dat iets je humeur heeft bedorven, John, merkte Maryse op.

— Heeft Tori de politie soms gewaar-schuwed? vroeg Ophelia.

— Ongetwijfeld, antwoordde Templar. Doch ik heb niets liever dan dat gewild. Neen, Tori was niet thuis toen ik voor de tweede maal belde. Ik kreeg weer zijn secretaresse.. ze was stervende....

— Dood?? riep Charles opgewonden uit.

— Neen, niet dood, Charles. Ik zei sterven-de, dat is niet hetzelfde, al heeft het één het ander tot gevolg. Ze vertelde me, dat Fernando Tori haar had neergeschoten en dat ze niet wist waarom. Ze vertelde me met veel moeite en met gebroken stem, dat zij een verhouding met hem had en dat zij zijn maitresse was geweest. Ook vertelde ze mij, dat hij zijn vrouw doodde en....

— Zijn vrouw? vroeg Maryse ongelovig. Prinses Nadia Arzov? Maar die sprong toch uit het raam op het moment, dat Tori in Antwerpen zat?

— Ja, dat is ook zo. Maar ik vermoed, dat Tori's maitresse bedoelde dat haar minnaar zijn vrouw geestelijk vermoordde door haar te doen geloven in de legende van de Vervloekte Diamant, die onheil en dood zaaide op zijn weg door de eeuwen heen. Tori heeft hiervan een dankbaar gebruik gemaakt door zijn vrouw de diamant te geven en haar te doen geloven in die legende. Prinses Nadia Arzov was ongetwijfeld geestelijk uiterst gevoelig en zwak. Zij geloofde maar al te graag wat Tori haar vertelde en was er van overtuigd, dat zij spoedig zou sterven. Het gevoel van een naderende dood, dat zij zelf kweekte, werd bij haar een obsessie.. ze verwachtte ieder ogenblik een zwak moment te krijgen waarop zij zich van het leven zou beroven, en juist door die gedachte, die haar dag en nacht vervolgde, overal waar ze ging, brak dat moment aan en sprong ze uit het raam van haar flat. Tori zat toen in Antwerpen met zijn maitresse en wachtte waarschijnlijk met ongeduld op de doodstijding van zijn vrouw. Hij vloog onmiddellijk hierheen en maakte

waarschijnlijk trouwplannen met zijn maitresse. Weten doe ik dit natuurlijk niet, doch het ligt eigenlijk voor de hand.

— Maar waarom zou hij dan zijn maitresse vermoord hebben? vroeg Ophelia, die van de gehele affaire niet veel scheen te begrijpen.

— Dat is een punt, dat voorlopig nog in het duister gehuld ligt, Ophelia, antwoordde de Grote Avonturier. Doch ik ben er van overtuigd, dat we binnen kort meer zullen vernemen. In ieder geval is voor ons de situatie enigszins moeilijker geworden, omdat we op dit ogenblik minder kans hebben om die zes miljoen lires in handen te krijgen.

— Ik heb je aldoor gezegd, dat we de Arzov-diamant beter hadden kunnen houden en naar Engeland terugkeren om hem te kloven en te slijpen. Daarna hadden we de afzonderlijke stenen gemakkelijk van de hand kunnen doen. We hadden er bij elkaar acht à negen duizend pond voor gekregen. En wat hebben we nu?

— De wetenschap, dat de Arzov-diamant meer waard is dan ooit, repliceerde Templar, een cigar opstekend. Er schuilt wel degelijk een groot mysterie achter de steen, doch niet dat mysterie, hetwelk voor de dood van meerdere personen verantwoordelijk zou zijn geweest. Het feit — aangenomen dat het waar is natuurlijk — dat de Arzov-diamant enkele honderden jaren geleden uit het voorhoofd van een Boeddhabeeld werd gestolen, kan onmogelijk aanleiding zijn om te geloven, dat de steen verbonden is — op welke wijze dan ook — met één of andere magische kracht, die mensen tot moord of zelfmoord zou kunnen aanzetten. Dat verhaaltje kon men honderd jaar geleden nog ingang doen vinden bij met bijgelovig volksgedeelte, en ongetwijfeld zijn er nog personen, die bereid zijn deze theorie onmiddellijk als waar te accepteren, doch wij, als nuchtere twintigste eeuwers, weigeren ten ene male dergelijke onderstellingen te aanvaarden of er ook maar over te redetwisten. Prinses Galitzine Boryatinsky en Prinses Nadia Arzov pleegden dan ook geen zelfmoord omdat zij door één of andere geheimzinnige kracht — door de steen verwekt — daartoe werden gedreven, doch alleen omdat zij te veel waarde hechtten aan die dwaze theorie. Bij beiden werd het een obsessie, zij geloofden er met lichaam en ziel aan en gingen onbewust zelfs zo ver, dat zij ten volle bereid waren om te sterven teneinde hun ongeschokt vertrouwen in die legende bewaard te zien. Het valt misschien moeilijk om dit zo maar in eens te begrijpen, aangezien

het zuiver een psychologische verwickeling is. Doch in vele gevallen is de kracht van de psyche sterker dan die van de materie.

— Geloof jij dus werkelijk, vroeg Maryse, dat deze Arzov-diamant in geen enkel opzicht verschilt met de vele andere stenen?

— Alleen in formaat, materiële waarde en herkomst, antwoordde Templar.

Maar wie heeft er dan belang bij om dergelijke legenden de wereld in te sturen en mensen tot wanhoopsdaden te drijven? wilde Ophelia weten.

— Er is maar één categorie mensen, die daarbij intens belang heeft. Dat zijn de juweliers. Ik ben er van overtuigd, dat de Arzov-diamant na de dood van Prinses Galitzine Boryatinsky minstens één miljoen lires meer opbracht, en thans zeker nog een miljoen meer waard is om nog maar niet eens te spreken van de waarde, welke hij zal vertegenwoordigen wanneer morgen alle kranten met grote koppen het nieuws over de moord op de secretaresse van Fernando Tori brengen. Tori zelf had er belang bij, dat zijn vrouw zelfmoord zou plegen teneinde de steen in waarde te doen toenemen. Daarom vermoordde hij ook zijn secretaresse, die hij waarschijnlijk de steen geschonken had. Ik wil er een mooi ding onder verwedden, dat Tori's secretaresse de steen droeg op het moment, dat hij haar neerschoot. De politie zal haar dus met de steen om de hals aantreffen en het oordeel van het grote publiek zal luiden: de Arzov-diamant of de Vervloekte-Diamant heeft een nieuw slachtoffer gemaakt, doch het vergeet daarbij te denken aan de nog rokende revolver of pistool van Fernando Tori, die in wezen een einde aan haar leven maakte.

— Maar de politie is over het algemeen niet erg ontvankelijk voor dergelijke theorieën en hecht maar bitter weinig waarde aan zwarte kunst, stelde Charles vast.

— Inderdaad. Maar vergeet niet, dat prinses Nadia Arzov en prinses Galitzine Boryatinsky werkelijk zelfmoord pleegden. Tori zat in Antwerpen toen zijn vrouw uit het raam sprong en ik ben er stellig van overtuigd, dat hij een sluitend alibi heeft. Om kwart over tien, toen hij de moord in zijn eigen woning pleegde, was hij ergens anders. Dit zal hij althans trachten te bewijzen en het zou misschien gelukt zijn ook indien niet toevallig John Templar in Rome was geweest.

— Wat ben je van plan, John? vroeg Maryse.

Templar haalde de schouders op en trok een bedenkelijk gezicht.

— Je vraagt een hele hoop, kindje, antwoordde hij. Om je de waarheid te zeggen weet ik het zelf nog niet. We kunnen verschillende dingen doen, maar ik weet nog niet wat het beste is. We zouden er een nachtje over kunnen gaan slapen en afwachten wat de dag van morgen ons zal leren.

***

Diezelfde avond, ongeveer een half uur later, was Hoofdinspecteur Gualtierri opgebeld door een onbekend persoon, die zijn identiteit geheim wenste te houden. De politiemann had althans niet de stem van John Templar kunnen herkennen, al vermoedde hij wel, dat dit de man was, die zich telefonisch tot hem wendde. Te meer daar Fernando Tori hem had verteld over het bezoek van Madame de Monzillac, die in verbinding met de gentleman-avonturier bleek te staan. Kortom, Templar of wie het dan ook geweest mag zijn, raadde de hoofdinspecteur aan, eens een kijkje te gaan nemen in de flat van Fernando Tori aan de Via Casparri, aangezien hij daar een zeer interessante ontdekking zou doen, welke ongetwijfeld voedsel zou geven aan de inmiddels wereldberoemd geworden legende van de Vervloekte Diamant. Toen de Hoofdinspecteur nog iets had willen vragen had de onbekende opgehangen en was de verbinding verbroken. Bij navraag bleek, dat het gesprek gevoerd was vanuit een publieke telefooncel.

En hoe meer Hoofdinspecteur Gualtierri er over nadacht, des te meer won bij hem de overtuiging terrein dat de onbekende en John Templar één en dezelfde persoon waren. Hij dacht hier nog over na toen hij in zijn wagen naar de Via Casparri reed en kort daarop met de lift naar de vijfde etage steeg. De deur van de flat was gesloten, doch met een paar lopers gelukte het hem het slot te doen openspringen. Hij was tot deze handeling overgegaan nadat zijn herhaaldelijk bellen onbeantwoord was gebleven.

Het was volkomen rustig in de flat. In de salon was niets verdachts te ontdekken. Hij opende de deur van de bibliotheek, schoof de gordijnen opzij en bleef dan aan de grond genageld staan. Op nog geen vier meter van hem vandaan, vlak voor de ronde tafel, die tegen één der muren geschoven stond, lagen de lichamen van Fernando Tori en Nina Ricci. Beiden waren dood en bij de eerste oogopslag stelde Hoofdinspecteur Gualtierri zelfmoord vast. In de rechterhand van Tori rustte een revolver, waaruit twee kogels ontbraken: één er van bevond zich ongetwijfeld in

het lichaam van Nina Ricci, die door haar patroon vermoord was, terwijl Tori de andere kogel op zichzelf had afgeschoten. Het motief kon hij met geen mogelijkheid vaststellen. Van de diamant was geen spoor te bekennen, doch plotseling hurkte de hoofdinspecteur naast de beide lichamen neer en deed een vreemde ontdekking.

Het lichaam van Nina Ricci was volkomen koud en begon reeds stijf te worden terwijl het lichaam van Fernando Tori nog warm was. Zelfs het bloed dat zich onder en naast zijn lichaam bevond was nauwelijks gestolten. Er moest dus een behoorlijke tijdsafstand gelegen hebben tussen het moment waarop Nina Ricci stierf en het moment waarop Tori zich van het leven beroofde. Maar waarom? Toen ontdekte Gualtierri de brede bloedstreep, die vanaf de gordijnen tot vlak voor de tafel liep en onder het lichaam van Nina Ricci eindigde. De hoorn van de telefoon lag naast haar hoofd. Hij nam hem op en luisterde. Duidelijk hoorde hij het in-gesprek signaal, hetgeen bewees, dat Nina Ricci had gesproken toen zij vermoord werd. Hij legde de hoorn op het toestel. De persoon aan het andere eind van de draad had geen gehoor meer gekregen en had opgehangen waardoor het in-gesprek signaal was ingevallen. Maar met wie had Nina Ricci gesproken? Was zij zonder haar medeweten vermoord en wist zij niet wie haar van het leven beroofd had of had zij Tori verzocht zulks te doen? Vele niet te beantwoorden vragen bestormden de hoofdinspecteur op dat moment. Waarom werd Nina Ricci vermoord, waarom pleegde Fernando Tori zelfmoord, of werd ook hij misschien vermoord? Waar was de Arzov-diamant gebleven en waarom had Templar de steen door middel van Madame de Monzillac terug laten brengen zonder onmiddellijk geld te eisen? En wat had Templar met deze moordgeschiedenis te maken?

Het rinkelen van de telefoon deed Hoofdinspecteur Gualtierri opschrikken uit zijn overpeinzingen. Hij liep op het toestel toe, greep de hoorn van de haak en zei:

— Hallo? Met het huis van Signor Tori.

— Aha, Hoofdinspecteur Gualtierri, lachte een bekende stem aan het andere eind van de draad. Nu, had ik te veel gezegd? Hebt U niet iets interessants ontdekt in de flat van Signor Tori?

Gualtierri herkende de stem van de onbekende, die hem kort geleden ook had opgebeld. Zou hij de pijl, die reeds geruime tijd op zijn boog gespannen zat, afschieten?

— U scheen zeer goed ingelicht... signor Templar....

— Haha, lachte Templar, U vermoedt dus met wie U te doen hebt, inspecteur. Welnu, des te beter. Wel, wat zegt U van Uw ontdekking?

— U bedoelt ongetwijfeld de lijken van Nina Ricci en Fernando Tori?

— Lijken? herhaalde Templar enigszins verward. U wilt toch niet zeggen, dat Fernando Tori ook dood is?

— Ja, wist U dat dan niet, signor Templar? Wat wist U dan eigenlijk wel?

— Luister eens, inspecteur Gualtierri, ik belde om tien uur het huis van Tori op om een afspraak met hem te maken....

— Over de wijze waarop hij U die zes miljoen lires moest betalen?

— Juist, inspecteur. U slaat de spijker op de kop. Welnu, ik kreeg zijn secretaresse aan de telefoon.... eh.... hoe was haar naam?

— Nina Ricci.

— Goed dan, ik kreeg die Nina Ricci aan de telefoon die mij vertelde, dat haar patroon ieder ogenblik thuis kon komen en ik zei haar, dat ik over een half uur terug zou bellen. Om half elf belde ik opnieuw. Het duurde even voor ik gehoor kreeg en toen hoorde ik de stem van Nina Ricci. Doch ditmaal sprak zij geheel anders dan de eerste keer. Haar stem klonk gebroken en het kwam mij voor, dat zij met moeite sprak. Ze vertelde mij, dat Tori haar om kwart over tien had neergeschoten en dat zij niet wist waarom. Ze vertelde me verder, dat zij een liaison met Tori had gehad en dat zij zijn maitresse was geweest. Tori zou volgens haar woorden ook zijn vrouw gedood hebben.

— Maar Prinses Nadia Arzov sprong uit het raam op het moment dat Tori in Antwerpen zat, signor Templar. Hoe wilt U dit dan verklaren?

— Tori doodde zijn vrouw geestelijk, door haar in de legende van de Vervloekte Diamant te doen geloven; hij was het die zijn eigen vrouw tot krankzinnigheid dreef. Kortom, dat was alles wat ze mij kon vertellen. Ik hoorde niets meer en nam aan, dat zij de geest had gegeven. Nina Ricci heeft dus nog een kwartier geleefd nadat Tori op haar had geschoten.

— Maar op dit ogenblik ligt ook Tori dood aan mijn voeten, merkte de hoofdinspecteur droogjes op. Wat denkt U daarvan?

— Dat betekent een nieuwe complicatie, inspecteur. Ik ben er van overtuigd, dat Tori nog niet dood was toen ik met Nina Ricci

door de telefoon sprak en dat hij evenmin in huis was. Precies weet ik het natuurlijk ook niet. In de eerste plaats ken ik Nina Ricci helemaal niet persoonlijk, ik heb haar nimmer gezien.

— Mag ik U vragen, signor Templar, welke thans Uw plannen zijn? vroeg Gualtierri.

— En mag ik zo vrij zijn het antwoord op deze vraag schuldig te blijven, inspecteur. De moord op Tori interesseert mij meer dan die op Nina Ricci en ik....

— Bent U er zo zeker van, dat Tori vermoord werd?

— Ja, natuurlijk. Hebt U dan gedacht aan zelfmoord? Absoluut uitgesloten inspecteur. Bekijkt U het hele geval maar eens psychologisch, dan komt U tot de slotsom, dat Tori geen zelfmoord kon plegen. Nina Ricci werd vermoord door Fernando Tori en Tori door een tot dusver nog onbekend gebleven persoon.

— Niet door.... John Templar?

— Ik had U schranderder gedacht, inspecteur. John Templar is geen moordenaar, dat had U als hoofdofficier van de Italiaanse Recherche moeten weten. Maar, enfin, denken staat vrij en ik zal geen moeite doen om U tot andere gedachten te brengen. U zoudt evengoed U zelf kunnen verdenken. Ik kan U slechts één raad geven: zoek de diamant en wanneer U die gevonden hebt, hebt U ook de moordenaar.

— En waarom zou ik niet eerst de moordenaar zoeken, signor Templar?

— Omdat U dan de diamant niet meer achterhalen kunt. Want, vergeet niet, mijn waarde inspecteur, dat ook John Templar naar de diamant zoekt. En wanneer U begint de moordenaar van Tori te zoeken, dan vindt U hem zonder diamant. Mijn waarde inspecteur, het spijt me, maar ik ga slapen. Ik ben al ver over mijn tijd. Indien U er prijs op stelt, bel ik U morgen graag nog eens op. Tot wederhoren, inspecteur en misschien.... tot wederziens.

— Tot ziens, signor Templar; wij zien elkander zeker weer en ik zal heus niet uitkijken naar Dr. Giacomo Pontevivo om U te vinden.

— Dan bent U toch schranderder dan ik aanvankelijk had gedacht,, inspecteur. Goeden avond.

Templar had opgehangen en Gualtierri legde de hoorn terug op het toestel. Geruime tijd stond hij in diep gepeins naast de ontzielde lichamen. Dan draaide hij zich plotseling om en verliet de bibliotheek. Met de lift daalde hij snel omlaag en reed in ijltempo terug naar

het hoofdbureau. Toen hij de stoep van het gebouw opliep, sloeg ergens een torenklok het middernachtelijk uur.

* * *

HOOFDSTUK V.

Waar in trappen lopen een vervelende sport blijkt en Charley's slaap ruw wordt afgebroken.

Toen Templar de publieke telefooncel verliet, liep hij snel enkele verlaten straten door en bleef op de hoek van de Via Gasparri staan, zijn blikken gericht houdend op No. 35, het perceel waarin zich op de vijfde étage de flat van Fernando Tori bevond. Voor de deur stond een kleine zwarte Fiat, kennelijk een politiewagen en Templar had weinig moeite het voertuig te identificeren als dat van Hoofdinspecteur Gualtierri met wie hij zojuist had gesproken. Hij had wel degelijk het voornemen gehad naar bed te gaan, doch na zijn vrienden wel te rusten te hebben gewenst, was hij in de zitkamer achtergebleven. Hij had de ene cigaret na de andere gerookt en na enige tijd was hij tot de conclusie gekomen, dat het beter zou zijn het uur van slapen gaan nog wat op te schorten en Hoofdinspecteur Gualtierri op de hoogte te stellen van zijn telefoongesprek met de secretaresse van Fernando Tori.

Een licht gedruis deed hem opzien en hij zag dat de Italiaanse politieman de flat verliet en in zijn wagen stapte. Templar wachtte tot de Fiat de straat was uitgereden en om de hoek verdwenen en liep dan langzaam in de richting van het huis, dat morgen voor de tweede maal sedert enkele dagen in het middelpunt der belangstelling zou staan.

Zonder al te veel geluid te maken liep hij de trap op naar de vijfde verdieping en belde aan. Hij deed dit niet in de hoop, dat hem van binnenuit opengedaan zou worden, doch uitsluitend om zich te verzekeren, dat zich achter de gesloten deur geen levende ziel bevond. Met een klein, nikkel instrumentje, dat hem tijdens zijn reizen nimmer verliet, had hij het slot in een minimum van tijd geopend, en stond even later in de warme hall. Voor hem lag de salon waarvan de deur half geopend stond. Hij ging geruisloos naar binnen en nam de omgeving in het vale licht, dat van de straat af naar binnen scheen, in zich op. Voor hem bevond zich een gesloten deur. Hij liep er op toe en opende hem. Voorzichtig schoof hij de dikke groene gordijnen opzij en ging naar binnen. Tastend deed hij een paar

stappen voorwaarts, haalde dan zijn aansteker voor de dag en stak deze aan.

Vlak voor zijn voeten lagen twee lichamen naast elkaar. Het waren de lijken van Nina Ricci en Fernando Tori, zoals ook Hoofdinspecteur Gualtierri ze had gevonden. Doch het waren niet deze levenloze lichamen, die de Grote Avonturier interesseerden. De reden waarom hij naar het huis in de Via Gasparri was gekomen was de Arzov-Diamant. Eén blik op het lijk van de jonge vrouw vertelde hem, dat zij hem niet droeg, doch toen hij de huid van de hals en nek iets aandachtiger bestudeerde ontdekte hij een streep, welke veroorzaakt zou kunnen zijn door het hardhandig afrukken van een dun collier. Deze ontdekking sterkte Templar in zijn vermoedens met betrekking tot de onbekende moordenaar, die Fernando Tori van het leven had beroofd en hij was er stellig van overtuigd de Arzov-diamant in handen te krijgen, indien het hem zou gelukken de moordenaar van Tori te vinden.

Templar draaide zich om en wilde de bibliotheek weer verlaten toen een zwak geluid zijn aandacht trok. Hij bleef staan waar hij stond en luisterde aandachtig, doch plotseling begon de koperen pendule op het bureautje te slaan: de twaalf slagen van het middernachtelijk uur. Hij bleef geduldig wachten tot de laatste slag van het uurwerk weggestorven was en spitste toen opnieuw zijn oren teneinde het geluid, dat enkele ogenblikken geleden zijn aandacht had getrokken, opnieuw te ontdekken. Het mocht hem echter niet gelukken. Doch even later hoorde hij duidelijk een dof gestommel in de salon. Hij liep op zijn tenen in de richting van de gordijnen en gluurde door de spleet. Vanonder de deur scheen licht naar binnen.

Er was dus iemand de flat binnen gekomen, die het licht in de salon had ontstoken. Geruime tijd bleef hij besluiteloos staan en overwoog hetgeen hem te doen stond. Er zat niets anders op dan brutaalweg de salon in te stappen en de indringer te overbluffen.

Hij legde zijn hand op de kruk en opende voorzichtig de deur. Een felle lichtstraal viel hem tegemoet en even was hij verblind en knipperde met de ogen. Doch dan was hij aan het schijnsel gewend en keek naar binnen. In de salon stond een man met de rug naar hem toe. Hij was gekleed in een zwart kostuum en droeg een hoge witte stijve boord. Zonder ook maar één seconde te twijfelen, classificeerde Templar de man als huisknecht van wijlen Fernando Tori.

Luigi, — Templars' oordeel was inderdaad juist — bladerde enkele seconden in het telefoonboek, greep dan de hoorn van de haak en draaide een nummer. Na even gewacht te hebben zij hij:

— Ik wilde Hoofdinspecteur Gualtierri spreken.

Weer viel er een stilte in en dan vervolgde de huisknecht:

— Inspecteur Gualtierri, U spreekt met Luigi, de huisknecht van Signor Fernando Tori. Er is iets ontzettends gebeurd, inspecteur, mijn meester is dood.... hij is vermoord.... en zijn secretaresse ook.... ik.... ik....

— .....

— Ik had vanavond vrijaf, inspecteur, en kwam zojuist thuis. Ik moest om twaalf uur thuis zijn, inspecteur. Ik ging zien of ik nog iets voor signor Tori moest doen en keek of hij soms in de bibliotheek zat. Toen ontdekte ik zijn lichaam en dat van signorina Ricci, inspecteur. Allebei dood, het is verschrikkelijk, inspecteur. Wat moet ik doen?

— .....

— Goed, inspecteur, zoals U wilt, inspecteur. Ik zal er aan denken, inspecteur.

— .....

— Dat spreekt vanzelf, inspecteur. Ik wacht op Uw komst.

Luigi hing op en slaakte een diepe zucht. Hij liep op het buffet toe en bediende zich uit een fles cognac. Hij ledigde twee glazen achter elkaar en stak toen een sigaret op. Op dat ogenblik trad Templar te voorschijn, zijn aanstekker nog steeds in de hand.

— Mag ik U vuur geven? vroeg hij.

Luigi liet het glas, dat hij nog in de hand hield, op de grond vallen en draaide zich met een ruk om. Op het donkere gezicht lag een duidelijke uitdrukking van vrees, zijn zwarte ogen fonkelden als kooltjes vuur en zijn linker hand beefde lichtelijk.

— Wie.... wat.... hoe komt U hier? vroeg hij stotterend.

— Dat is een tweede, mijn waarde Luigi, maar wat mij veel meer interesseert is het feit, dat U om twaalf uur thuis kwam en hoofdinspecteur Gualtierri van het verscheiden van Fernando Tori en Nina Ricci op de hoogte kon stellen zonder dat U in de bibliotheek geweest was.

— Maar ik.... ik....

— Ja, natuurlijk, U hoeft het mij niet te vertellen. Ik kan precies raden hoe de zaak zich heeft toegedragen. U kwam namelijk reeds veel eerder thuis. Wat er precies ge-

beurde weet ik natuurlijk niet, doch in grote lijnen zou ik het U kunnen vertellen. Laten we aannemen, dat U om een uur of kwart over tien thuis komt. U bent er getuige van hoe Uw meester Nina Ricci vermoordde. U liet er geen gras over groeien en sloeg signor Tori neer. Vervolgens sleepte U het lichaam naar de bibliotheek, legde het naast het lijk van Nina Ricci neer en loste een schot op zijn borst. Is het zo niet gegaan? Vervolgens nam U de Arzov-diamant, die ongetwijfeld het motief van Uw handeling was, en nam de benen om de steen op een veilige plaats te verbergen opdat men hem niet bij U zou aantreffen.

Luigi had zich inmiddels enigszins hersteld en had zijn zenuwen weer in bedwang gekregen.

— Neen, zo ging het niet, antwoordde hij. Maar ik wil het met alle plezier vertellen.... John Templar....

— Templar schoot in de lach en zei:

— Wel, wel, jullie schijnen mij allemaal goed te kennen. Maar je krijgt een compliment van me hoor.

— Ik kwam om ongeveer tien uur thuis. Nina Ricci zat in de bibliotheek en werd juist opgebeld.... door U...., Fernando Tori had zich tussen de gordijnen en de deur opgesteld, doch toen hij de naam Templar hoorde draaide hij zich om en kwam naar de salon, waar hij het gesprek afluisterde op dit toestel. Ik had me inmiddels achter deze fauteuil verscholen en wachtte mijn kans af om Tori te bespringen. Toen hij de hoorn weer neerlegde ging hij terug naar de bibliotheek. Ik hoorde even later een afgrijpselijke gil en toen een schot. Tori liep snel terug de salon in en wilde in aller ij zijn flat verlaten. Doch ik hield hem tegen, ik gaf hem een slag op het hoofd en hij viel bewusteloos neer. Vervolgens doorzocht ik zijn zakken en vond een sleutelbos waarmee ik de safe in zijn slaapkamer opende.

Ik haalde er al het geld uit wat er in zat.

— Hoeveel was dat?

— Ik heb geen tijd gehad om het allemaal te tellen, doch ruw geschat enkele millioenen. Toen ik in de salon terugkwam rinkelde de telefoon opnieuw en hoorde ik de stem van Nina Ricci. Ik schrok aanvankelijk omdat ik van mening was geweest dat ze dood was. Ik hoorde hoe ze U vertelde, dat ze door Tori was neergeschoten. Kort daarop stierf ze. Ik sleepte het lichaam van Tori naar de bibliotheek en hield het recht overeind waarna ik een schot door zijn hart loste. Daarna legde ik hem naast zijn.... zijn.... maitresse....

— Ik zat dus niet zo erg veel naast de waarheid, merkte Templar op. Enfin, je hebt knap werk geleverd, Luigi. A propos, waar heb je de diamant en het geld?

— Dat gaat U niets aan en ik zal het nooit aan iemand vertellen. Ik heb mijn hele leven gezwoegd en het vuil van rijke mensen opgeruimd, nu wil ik eindelijk eens bediend worden en leven zoals ik wil. Begrijpt U dat?

— Ik kan er in komen, Luigi. Maar, ja, ik heb nu eenmaal bepaalde principes, zoals je misschien wel of niet zult weten, en ik ben verplicht mij daaraan te houden. Geef mij dus het geld en de diamant en ik laat je vrij. Doe je het niet, dan ga je aangetekend als postpakket naar het hoofdbureau van politie.

De blikken der beide mannen kruisten elkaar een onderdeel van een seconde en even leek het alsof de Italiaan Templar wilde bespringen. Hij draaide zich echter vliegensvlug om, wierp de tafel ondersteboven en rende de salon uit, de hall door naar buiten.

Templar was slechts even overdonderd, doch aarzelde geen seconde. Hij greep zijn pistool en zette de achtervolging in. In plaats van met de lift naar beneden te gaan, rende de man de trap op naar boven. Wellicht zou hij trachten via het dak te ontsnappen en onwillekeurig versnelde Templar zijn tempo. Op de zolderverdieping kreeg hij de Italiaan te pakken. Hij greep de man met beide handen beet en probeerde hem door een goedgemikte kaakslag buiten gevecht te stellen. Doch de man scheen geenszins van plan zich van de kaart te laten slaan en voordat Templar er op bedacht was, had de vuist van de huisknecht zijn eigen kaak bijna ontwricht. Even duizelde hij en zijn greep waarin hij de man nog steeds gevangen hield verslapte. Luigi maakte van dit ogenblik dankbaar gebruik om Templar nog een maagstoot toe te dienen en rende dan vliegensvlug de trap weer af naar beneden.

Niemand zal echter durven beweren, dat John Templar er de man naar is om zich door een maag- en een kaakstomp buiten gevecht te laten stellen. In tegendeel. De pijn, die beide stompen hem hadden bezorgd, wekte nieuwe energie bij hem op. Zijn spieren spannen zich als stalen kabels en met vier treden tegelijk rende hij achter de Italiaan aan. Lager en lager, van de vijfde naar de vierde, de derde, tweede, eerst etage en toen zag hij plotseling hoe Luigi zijn vaart inhield en rechtsomkeert maakte. Templar begreep de strategie van de man aanvankelijk niet erg goed, doch toen hij plotseling het gezicht van

Hoofdinspecteur Gualtierri om de hoek van de lift zag verschijnen, werd hem alles duidelijk.

Hij draaide zich onmiddellijk om en rende weer naar boven, Luigi vlak op zijn hielen en een tiental meters achter hen de hoofdinspecteur met een aantal agenten. Het werd een wilde jacht, zoals Templar er maar zelden een had meegemaakt. In een ommezien van tijd had hij de zolder bereikt, keek even in het rond en ontdekte dan in het plafond een vierkant luik en tegen één der muren een ladder. Zonder aarzelen greep hij de ladder, zette deze tegen de rand van het luik aan, en klauterde naar boven. Luigi zat vlak achter hem en Templar had er helemaal geen belang bij om de Italiaan in handen van de politie te spelen, althans nog niet. Toen hij zich door het luik naar buiten had gewerkt reikte hij de man dan ook de hand en trok hem op.

— We kunnen beter samen doen, signor, hijgde Luigi. De politie zit nu achter ons beiden aan.

— Ik denk er niet aan, Luigi, antwoordde Templar, terwijl hij de man met zich meetrok over het donkere dak. Ik wordt niet gezocht wegens moord, maar jij wel. Wil je me liever niet vertellen waar je de steen en het geld verborgen hebt?

— Nooit.

Ze renden beiden voort voor zover de duisternis dit natuurlijk toeliet en stootten herhaaldelijk één of ander lichaamsdeel tegen een uitstekende punt of schoorsteen.

De politie was inmiddels ook op het dak aangekomen en de agenten begonnen zich te verdelen. Sterke zaklantaarns flitsten aan en schenen door de duisternis in de richting van de vluchtelingen. Dit scheen Luigi niet goed te kunnen verdragen en zijn toch al gespannen zenuwen begaven hem. Hij trok zijn revolver en loste een paar schoten op de agenten. Templar vloekte in zichzelf om een dergelijke stommitieit en dook onmiddellijk achter een schoorsteen weg, aangezien hij onmiddellijk tegenvuur verwachtte. Luigi daarentegen bleef staan en schoot zijn hele revolver leeg. De politie beantwoordde het vuur en plotseling tolde de Italiaan over het dak onder het uitslaan van een kreet.

Templar's hersens werkten sneller dan ooit. Hij trok zijn revolver en loste een schot. Onmiddellijk kroop hij vanachter de schoorsteen vandaan en greep het lichaam van de huis knecht. Een paar kogels floten om zijn oren en onmiddellijk loste hij nog een schot.

Hij trok het lichaam van de Italiaan achter de schoorsteen en voelde zijn hartslag.

— Luigi, zei hij, Luigi, hoor je me?

— Het is met me gedaan, Templar, fluisterde Luigi. Ze hebben me aan... aan flarden geschoten....

— Zou je me nu niet vertellen waar je de diamant en het geld gelaten hebt? Daarmee kun je misschien iets van je schuld inboeten. Je weet, dat het geld door mij goed zal worden besteed en als je soms een vrouw of kinderen hebt vertel het me, dan zal ik zorgen, dat ze niet onverzorgd achterblijven.

— Ik heb geen.... geen.... vrouw, Templar, en of ik kinderen heb... weet ik niet... ik zal het je vertellen.... het geld en de diamant liggen in een klein koffertje op de bodem van de liftkoker.... neem het en beschouw het als je eigendom.... ik schenk het je....

Toen zakte het hoofd weg en blies hij de laatste adem uit. Templar loste onmiddellijk nog een schot en kroop dan op handen en voeten achteruit. Hij zag hoe enkele agenten vanachter een schoorsteen vandaan kropen en zich over de gehele breedte van het dak verspreidden. Langzaam kroop hij terug, oplettend luisterend en om zich heenziend.

Plotseling stootte hij op een vierkant luik. Zonder zich te bedenken trok hij het open en liet zich zakken. Een ogenblik hing hij tussen het plafond en de zoldervloer van een aangrenzend perceel. Dan sprong hij omlaag en kwam vrij hard op de vloer terecht. Onmiddellijk rees hij overeind en rende de trappen af. Op de vierde etage ontdekte hij de lift. Hij sprong er in en zonk pijlsnel in de diepte. Nog voordat de politieagenten het luik, waardoor Templar ontsnapt was, hadden bereikt stond de gentleman-avonturier in de verlaten Via Gasparri. Hij liep regelrecht naar nummer 35, stapte naar binnen en daalde de trap af naar de kelderverdieping. Hier ontdekte hij na enig zoeken het schakelbord, dat de lift buiten werking kon stellen. Hij trok de handle omlaag en keerde zich om. Naast hem bevond zich een klein deurtje, dat met een hangslot gesloten was. Hij bedacht zich geen seconde, trok zijn revolver uit zijn broekzak en loste een schot op het hengsel. Het slot vloog open, het deurtje draaide naar hem toe en terwijl hij zijn aansteker te voorschijn haalde, stapte hij voorzichtig de donkere ruimte in.

Bij het walmende licht van zijn aansteker ontdekte hij op de bodem van de koker een klein lederen koffertje, precies zoals Luigi het

hem verteld had. Hij greep het ding met beide handen en keerde voorzichtig op zijn schreden terug. Toen hij opnieuw op de parterre-verdieping aankwam, hoorde hij snelle voetstappen langs de trap omlaag komen. Hij behoefde zich niet af te vragen wat dit te betekenen had, want ongetwijfeld stormde daar de politietroepen van Hoofdinspecteur Gualtierri omlaag. Hij sprong naar buiten en stond een onderdeel van een seconde besluitenloos. Toen viel zijn blik op de kleine Fiat van Hoofdinspecteur Gualtierri. Met een ruk had hij het portier geopend en was hij achter het stuur geschoven. Zijn linker voet drukte op de starter en toen de motor onmiddellijk aansloeg gaf hij gas. De wagen schoot vooruit en reed de straat uit. Toen hij de hoek omsloeg stapte juist Hoofdinspecteur Gualtierri naar buiten om tot de ontdekking te komen, dat hij genoodzaakt zou zijn een taxi te nemen om naar het hoofdbureau terug te keren.

***

Charles Houston werd met een schok wakker toen de telefoon naast zijn bed ongeduldig begon te rinkelen. Hij zat in een minimum van tijd recht overeind en staarde versuft naar de verlichte wekker op het nachtkastje. De wijzers wezen één uur aan.

Nog half slapend greep hij de hoorn van de haak en bromde iets.

— Charley, klonk een hem welbekende stem aan het andere eind van de draad, je spreekt met John. Klim onmiddellijk je bed uit en kleed je aan. Laten Ophelia, Maryse en James je voorbeeld volgen. Pak alle bullen bij elkaar en kom als de bliksem naar het vliegveld. Ik vertrek binnen een uur met de „Hurricane” naar Londen.

— Maar John riep Charles verbaasd uit. Waar ben je in vredesnaam? Ik dacht dat je naar bed was gegaan.

— Geen tijd om vragen te stellen en te beantwoorden, Charley. Zorg er voor dat jullie met zijn vieren binnen een uur in onze hangar bent om te vertrekken.

— Heb je moeilijkheden?

— Gehad, luidde het antwoord. En schiet nu alsjeblieft een beetje op.

De verbinding werd verbroken en Charles sprong het bed uit. De emotie, die de weinige woorden van zijn vriend teweeg had gebracht was ruimschoots voldoende geweest om hem volkomen te doen ontwaken. Hij wekte zijn vrouw, Maryse en James en begon zich te kleden.

Binnen drie kwartier hield de Buick stil voor de ingang van het vliegveld. De vier

personen stapten uit en wandelden dood rustig door de contrôle. John stond al ongeduldig in de hangar op hen te wachten.

— Of jullie nooit komen, waren zijn eerste woorden.

— Nou, nou, een beetje kalmer, John, vermaande Charles zijn vriend. We hebben iets in drie kwartier gedaan, waar jij ons aanvankelijk een uur voor hebt gegeven.

— Allright, allright, stappen jullie maar vlug in want ik wil onmiddellijk vertrekken. Heb je de hotelrekening betaald?

— Ja, en je de rekening van het vliegveld?

— Ook dat is gebeurd.

De vijf vrienden stapten in en een tractor trok de machine de hangar uit in de richting van de startbaan. Op een gegeven moment gaf Templar vanuit de cockpit de bestuurder van de tractor een sein. De man maakte de kabel los, reed de tractor opzij en dan sloegen de motoren van de „Hurricane” aan en taxiede de machine langzaam vooruit. Het ging steeds sneller, de propellers welke door atoomkracht werden gedreven, draaiden op topcapaciteit en dan zakte de grond onder het toestel weg en nam de zilveren vogel zijn sprong in de lucht.

Toen de kust reeds mijlen achter hen lag gaf John de stuurknuppel over aan James en begaf zich naar de cabine, waar Ophelia en Maryse bezig waren een vroeg ontbijt klaar te maken. Er hing een heerlijke lucht van geurige koffie.

Templar nam behagelijk plaats in één der kleine fauteuils en sloeg de lange benen over elkaar. Onder het genot van een cigaret vertelde hij zijn vrienden wat hem was overkomen sedert hij het hotel die avond had verlaten. Het behoeft uiteraard geen betoog, dat iedereen met grote spanning het relaas van de klopjacht zat aan te horen en toen Templar klaar was, slaakten zowel Ophelia en Maryse als Charles een diepe zucht.

— En waar heb je dat koffertje nu? wilde Maryse weten.

— Dat staat achter jouw stoel, lieve kind.

— Ik begrijp alleen niet waarom Hoofdinspecteur Gualtierri met een aantal agenten naar de woning van Tori terugkeerde, zei Charles.

— Omdat hij vermoedde dat die Luigi de moordenaar en de dief was. Hij kon echter niet weten, dat ik er ook was en dat gooide eerlijk gezegd een hand roet in zijn eten. Overigens mogen we volkomen tevreden zijn, al spijt het me oprecht, dat dit avontuur zoveel mensenlevens gekost heeft.

— Maar daar kun jij toch niets aan doen, John, stelde Maryse hem gerust.

— Dat weet ik wel, maar ik houd nu eenmaal niet van doden. Enfin, is dit mijn koffie?

Ophelia knikte en gedurende een vijftal minuten werd er geen woord gesproken. Iedereen was druk bezig met het verorberen van zijn ontbijt.

— En wat ga je nu met die diamant doen, John? wilde Charles weten nadat hij een cigarret op had gestoken.

— We zullen dat steentje netjes kloven en laten slijpen, Charley. Ik had er zeven stenen van willen laten maken. Die brengen toch zeker tienduizend pond op. Dit bedrag naast de enkele miljoenen lires vormt een mooi totaal. Ik geloof wel dat ik namens alle aanwezigen spreek wanneer ik uitdrukking geef van mijn grote voldoening over dit avontuur.

— En wat zijn je verdere plannen, Johnny? vroeg Maryse.

— Ik heb geen plannen, lieve kind. Morgen is het eerst uitslapen geblazen. Dan ga ik een paar nieuwe overhemden kopen, ik moet een afspraak maken met mijn kleermaker, ik heb een bespreking met mijn bankier en verder zou ik wel iets voelen voor....

— Voor wat? hield Maryse aan.

— Wel... voor een spannend avontuurtje.

Over 14 dagen verschijnt: nr. 32

Een spannend, intrigerend verhaal waarin warme liefde en wrede medogenloosheid tegenover elkaar komen te staan met op de achtergrond steeds de mysterieuze, angstaanjagende figuur van

„DE MAN MET DE HORRELVOET”

Heden verscheen nr. 23 van

SPIONNAGE

Avonturen van de Internationale Beroepsspion
dennie Ramon

Nog verkrijgbaar:

- Nr. 15 - De Kashbah, de Hel van Algiers
- Nr. 16 - In het kamp der Rifkabylen
- Nr. 17 - De onderwereld van Casablanca
- Nr. 18 - Spionage in donker Afrika
- Nr. 19 - Achter het IJzeren Gordijn
- Nr. 20 - Tussen de muren van het Kremlin
- Nr. 21 - Vlucht uit de hel van Siberië
- Nr. 22 - Spel der Intriges

30 ct.
5 franc

Verkrijgbaar bij elke Kiosk en tijdschriftverkoper

Abonnementsprijs f 6.50 per jaar voor 24 nummers

Zojuist verscheen nr. 7 van

FAVORITE FILMSTARS

25 ct.
4 franc

inhoud 16 filmfoto's, formaat 13 × 19 c.m.

MYRNA LOY
ANGELA LANSBURY
VIRGINIA O'BRIEN
ARLENE DAHL
DOROTHY PATRICK
JUNE ALLYSON
LINDA CHRISTIAN
KATHERINE HEPBURN

JUDY GARLAND
DONNA REED
JACKIE JENKINS
TOM DRAKE
MELVYN DOUGLAS
VAN HEFLIN
CLARK GABLE
MICKEY ROONEY

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174
TELEFOON 32540
AMSTERDAM

IMPORT · EXPORT

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - v. HERSTEENSTRAAT 5 - TELEFOON 95895